Νιόβρης 2016
Νο 153

εργατική δημοκρατία

Η εκλογή του Τραμπ στις ΗΠΑ σελ. 4–5

Τιμη ενίσχυσης 2 ευρώ

Κοινό μέτωπο ε/κ και τ/κ εργαζομένων ενάντια σε λιτότητα και σωβινισμό η εγγύηση για..

ειρήνη και επανένωση

Ανάλυση σελ. 8–9

Θυμό και οργή προκαλεί η συνάντηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων της CYTA με το ΕΛΑΜ

Απο την αντιφασιστική εκδήλωση προς τιμή του Παύλου Φυσσα που δολοφονήθηκε απο τη Χρυση Αυγή στις 18 Σεπτέμβρη

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις τη CYTA συναντήθηκαν με το ΕΛΑΜ για να κουβεντιάσουν μαζί τους για το θέμα του εκσυγχρονισμού του οργανισμού. Ήταν μια απαράδεκτη κίνηση από την πλευρά των συνδικάτων που δίνει τη δυνατότητα στους ναζί της Χρυσής Αυγής Κύπρου, γιατί αυτό είναι το ΕΛΑΜ, να το παίζουν καθώς πρέπει κόμμα.

Τέτοιες κινήσεις κτίζουν την εικόνα των «καλών παιδιών» όπως τους χαρακτήρισε ο Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος. Ο Αρχιεπίσκοπος που ποτέ δεν σταμάτησε να καταφέρεται ενάντια στους μετανάστες και τους πρόσφυγες, ενάντια στους Τουρκοκύπριους, ενάντια στα ΛΟΑΤ άτομα. Αυτός που ταυτίζεται σε όλο το ρατσιστικό μίσος μαζί με τους φασίστες αλλά και που πάντα μιλά με τον πιο απαξιωτικό τρόπο για τους τεμπέληδες και τούς αχαμάκηδες του δημόσιου και του ημικρατικού τομέα.

Η δικαιολογία ότι αυτό επιβάλλετε από το πρωτόκολλο αφού θα έπρεπε να δουν όλα τα κόμματα δεν στέκει. Το ΕΛΑΜ δεν είναι ένα συνηθισμένο κόμμα, είναι μια ναζιστική συμμορία, είναι μια εγκληματική οργάνωση όπως η μητρική τους οργάνωση, η Χρυσή Αυγή στην Ελλάδα η οποία βρίσκεται ενώπιον της δικαιοσύνης σαν εγκληματική οργάνωση. Αυτό φαίνεται και από τις σχέσεις τους με τις ναζιστικές οργανώσεις του εξωτερικού αλλά και από τις φωτογραφίες που οι ίδιοι δημοσίευσαν κατά περιόδους με τους ναζιστικούς χαιρετισμούς και τα ναζιστικά σύμβολα. Είναι θιασώτες και υποστηριχτές του Χίτλερ και του Ρουντολ Ες.

Ούτε φυσικά το ΕΛΑΜ βρίσκεται στο χώρο της αντιπολίτευσης παρά την αντικαπιταλιστική ρητορική που αναπτύσσει. Είναι κομμάτι του συστήματος και στήριγμα του κεφαλαίου. Για την ακρίβεια είναι οι εφεδρίες του κεφαλαίου που θα χρησιμοποιήσει για να τσακίσει την εργατική τάξη και τις οργανώσεις της όταν θα έχουν εξαντληθεί όλα τα άλλα μέσα.

Καμιά υποτίμηση της φασιστικής απειλής δεν πρέπει να υπάρχει και καμιά νομιμοποίηση τους επειδή μπήκαν στην Βουλή. Και ο Χίτλερ μέσα από εκλογές ανάλαβε τη εξουσία. Αυτό όμως δεν νομιμοποιεί τα ναζιστικά εγκλήματα. Το 1933 μόλις ανέλαβε την εξουσία, διέλυσε τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα κόμματα και επέβαλε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς τρόμου και διωγμών για όσους αμφισβητούσαν τους ναζί. Αν τότε δεν ήξεραν και υποτίμησαν την φασιστική απειλή, και δεν μπόρεσαν να κτίσουν το ενιαίο μέτωπο που θα μπορούσε να τσακίσει τους ναζί σήμερα δεν υπάρχει κανένα ελαφρυντικό. Σήμερα είναι σε όλους γνωστά τα εγκλήματα των ναζί και οι τραγικές συνέπειες τους. Δεν χρειάζεται να πάει κανείς πολύ μακριά για να δει ότι οι νοσταλγοί του ολοκαυτώματος και οι απολογητές του Χίτλερ συνεχίζουν στην ίδια κατεύθυνση. Οι επιθέσεις σε τουρκοκύπριους στα φώτα του ΑΠΟΕΛ συνεχίζονται, οι επιθέσεις σε μετανάστες συνεχίζονται. Ακόμα και σε παιδιά προσφύγων μέσα στα σχολεία έχουν επιτεθεί.

Την ώρα λοιπόν που συμβαίνουν όλα αυτά οι συνδικαλιστικές οργανώσεις δεν έχουν κανένα δικαιολογητικό για τη συνάντηση μαζί με το ΕΛΑΜ. Ιδιαίτερα η ΣΗΔΗΚΕΚ – ΠΕΟ η οποία θα έπρεπε όχι μόνο να μη παραστεί η ίδια αλλά να καταγγείλει την στάση των δεξιών συνδικαλιστικών οργανώσεων . Πώς μπορεί η ΠΕΟ να οργανώνει συναντήσεις με Τουρκοκύπριους και να συμμετέχει σε αντιφασιστικές εκδηλώσεις και πορείες και την ίδια ώρα να συναντιέται μαζί με ένα ναζιστικό κόμμα. Θα πρέπει να αποφασίσει η ΠΕΟ αν θέλει να κτίσει μαζί με άλλες δυνάμεις ένα αντιφασιστικό μέτωπο πάλης ενάντια στον ρατσισμό και την φασιστική απειλή ή αν θα συναλλάσετε με τους φασίστες. Αυτά τα δυο δεν πάνε μαζί.

Η Δίκη της Χρυσής Αυγής

Η κρίση και οι πολιτικές λιτότητας και περικοπών έχουν οδηγήσει στην ανεργία και τη φτωχοποίηση χιλιάδες εργαζόμενους κυρίως νεολαίους που βλέπουν με απόγνωση το όνειρο για μια καλή ζωή να γίνεται σπαράλια.

Η αδυναμία της παραδοσιακής αριστεράς να δώσει μια εναλλακτική προοπτική για ένα καλύτερο κόσμο έχει ανοίξει το δρόμο στα φασιστικά κόμματα να δυναμώνουν σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η Χρυσή Αυγή Κύπρου, το ΕΛΑΜ στις τελευταίες εκλογές κατάφερε να μπει στη Βουλή με δυο εκπροσώπους. Όσο και αν έβαλαν τα κοστούμια οι φασίστες και το παίζουν καθώς πρέπει κόμμα δεν πρέπει να ξεγελούν κανένα. Παραμένουν νοσταλγοί και υμνητές του ναζισμού, είναι μια εγκληματική οργάνωση και σαν τέτοιοι θα πρέπει να αναμετωπίζονται. Το τι πραγματικά είναι φαίνεται και από τη δράση της μητρικής τους οργάνωσης στην Ελλάδα.

Αυτό το θέμα θα αναπτύξει την Παρασκευή στις 6:00 μμ ο Θανάσης Καμπαγιάννης δικηγόρος της Πολιτικής Αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής και δραστήριο στέλεχος του αντιφασιστικού κινήματος και του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα.

Ποιας Κυπριακής Δημοκρατίας θα είναι συνέχεια και μετεξέλιξη η Ομοσπονδιακή Κύπρος;

Κάθε 1η Οκτωβρίου γιορτάζεται η επέτειος της ανακήρυξης της Κυπριακής Δημοκρατίας. Βέβαια η επίσημη ανακήρυξη της Κυπριακής Δημοκρατίας που ήταν ένα συνεταιρικό ελληνοτουρκικό κράτος, έγινε στις 16 Αυγούστου, αλλά τη μεταθέσαμε στην 1η Οκτωβρίου για να μην μας χαλάσει τις διακοπές του δεκαπενταύγουστου.

Το πιο σημαντικό ερώτημα όμως είναι ποιας Κυπριακής Δημοκρατίας την ανακήρυξη γιορτάζουμε; Του συνεταιρικού κράτους που το σύνταγμα του αρνηθήκαμε να εφαρμόσουμε και προσπαθήσαμε από την πρώτη στιγμή να το αλλάξουμε δημιουργώντας τετελεσμένα όπως με τους χωριστούς Δήμους, τις φορολογίες, την αναλογία στην δημόσια υπηρεσία και άλλα (13 σημεία).

Του συνεταιρικού κράτους που αντιμετώπιζε τους τ/κ σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας; Που δεν τους έδινε άδεια να ανοίξουν ένα απλό αλευρόμυλο γιατί υπήρχε ήδη ελληνικός, που δεν τους έδινε άδεια να ανοίξουν ένα ξενοδοχείο ή άλλη επιχείρηση, που η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης ακινήτων δεν τους νοίκιαζε μαγαζιά, που τους ήθελε να είναι οι «μησταρκοί» των ελληνοκυπρίων;

Του συνεταιρικού κράτους μέσα στους κόλπους του οποίου τα πρωτοπαλίκαρα της ΕΟΚΑ, Γιωρκάτζης, Σαμψών, Παπαδόπουλος και σία, εξύφαιναν «Σχέδια Ακρίτας» με τις ευλογίες του Μακάριου και έκτιζαν το παρακράτος που θα τα εφάρμοζε;

Του συνεταιρικού κράτους που μέσα από αυτές τις εξελίξεις του '63 – '64 απόκτησαν την αποκλειστική κυριότητα αποκλείοντας τους τ/κ από τα οποιαδήποτε δικαιώματα τους έδινε το σύνταγμα; Αυτού που στρίμωξε το 18% του πληθυσμού στο 4,8% του εδάφους που αποτελούσαν οι θύλακες, μέσα στους οποίους οι τ/κ ζούσαν αποκλεισμένοι σε συνθήκες πολιορκίας, όπου απαγορεύονταν να μπουν ακόμα και απλά αγαθά όπως τσιμέντο, ξυλεία, μπαταρίες και άλλα;

Του κράτους που ο «εθνικός ύμνος» ακούστηκε μόνο μια φορά σε επίσημη εκδήλωση στην υποδοχή του Μακάριου όταν επισκέφτηκε την Τουρκία το 1962; Αυτού που αρνήθηκε την ίδια τη σημαία του και την κρατική του οντότητα και εμφανιζόταν σαν επαρχία της Ελλάδας; Γιατί τι άλλο από αυτό σήμαινε όταν από το 1963 και μετά στα κρατικά κτήρια κυμάτιζε μόνο η ελληνική σημαία; Όταν στις διεθνείς εκδηλώσεις αθλητικές, και άλλες συμμετείχε σαν μέρος της ελληνικής αποστολής (Ολυμπιακούς αγώνες, Βαλκανικούς, Γιουροβίζιον κλπ). Όταν το Κυπριακό ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα ήταν μέρος του Πανελληνίου πρωταθλήματος και η πρωταθλήτρια ομάδα της «Κύπρου» έπαιζε στην Α□ Εθνική. Όταν μάλιστα πήρε το πρωτάθλημα η Ομόνοια και έπαιζε Α' Εθνική, την εποχή της χούντας αντιμετώπιζε την έχθρα του καθεστώτος που παρέμβαινε για να μην κερδίσουν οι «κομμουνιστές».

Μόνο μετά την ήττα του '74 θυμήθηκαν την Κυπριακή Δημοκρατία και τη σημαία της και άρχισαν να τρέχουν σε όλες τις διεθνείς εκδηλώσεις, πολιτικές, πολιτιστικές, αθλητικές για να προβάλουν τον εαυτό τους σαν το μόνο νόμιμο κράτος στην Κύπρο, ανοίγοντας ένα νέο μέτωπο αποκλεισμού προς τους τ/κ. Κα μόνο μετά το '74 θυμήθηκαν να γιορτάζουν και την 1η Οκτωβρίου.

Όταν τα κόμματα και η πολιτική ηγεσία μας δηλώνουν ότι το νέο ομοσπονδιακό κράτος θα πρέπει να είναι η συνέχεια και

Την υπογραφή του ο Μακάριος στις συμφωνίες της Ζυρίχης δεν τη σεβάστηκε και προσπάθησε να πάρει πίσω όσα έδινε το Σύνταγμα στους τουρκοκύπριους

μετεξέλιξη της Κυπριακής Δημοκρατίας εννοούν αυτή τη Κυπριακή Δημοκρατία; Αυτήν που οι τουρκοκύπριοι βίωσαν με τον πιο έντονο και τραγικό τρόπο από το '60 ως το 1974; Αυτήν που ακόμα και σήμερα συνεχίζει να θέλει να τους αποκλείει από κάθε πολιτική, οικονομική, πολιτιστική και αθλητική διεθνή εκπροσώπηση;

Αυτό είναι που όλοι θεωρούν κόκκινη γραμμή και δεν θα δεχτούν καμιά συμφωνία αν δεν γίνει αποδεχτή αυτή η απαίτηση τους; Θα πρέπει να πιστεύουν ότι οι τ/κ έπαθαν μαζικά αμνησία. Ακόμη και να ήθελαν οι τ/κ να ξεχάσουν όλα αυτά και να τα αφήσουν πίσω τους, πώς μπορούν να το κάνουν τη στιγμή που η «Κυπριακή Δημοκρατία» συνεχίζει στο ίδιο μοτίβο με εξοπλισμούς, εμπάργκο, και ανοχή στους εθνικιστές και τους φασίστες που τους κτυπούν και τους καταστρέφουν τα αυτοκίνητα τους;

Όσο και αν η κυβέρνηση και η πολιτική ηγεσία θέλουν να εθελοτυφλούν, αυτά είναι ιστορικά δεδομένα που καταγράφηκαν και εδώ και στο εξωτερικό. Εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να τους ακολουθούμε και να τους χειροκροτούμε. Αντίθετα χρειάζεται να κτίσουμε ένα κίνημα που να τους πιέζει. Που να λέει την αλήθεια στο κόσμο, που να διδάσκει ολόκληρη την ιστορία και όχι το μισό που συμφέρει την κάθε πλευρά.

Ένα δικοινοτικό κίνημα επαναπροσέγγισης που να παλεύει για επανένωση, ειρήνη, συμφιλίωση, συνεργασία και κοινωνική αλληλεγγύη που να μετατρέψει το νησί μας σε γέφυρα φιλίας και συνεργασίας των λαών της περιοχής και όχι ορμητήριο για τις ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις και επιδιώξεις των διάφορων μικρών και μεγάλων δυνάμεων που επεμβαίνουν στο Κυπριακό.

Ένα τέτοιο κίνημα μπορεί και πρέπει να είναι στηριγμένο στους απλούς ανθρώπους, στους εργαζόμενους και στις δυο πλευρές, που δεν έχουν κανένα συμφέρον από αυτή τη σύγκρουση και πλήρωσαν το τίμημα των πολέμων στην Κύπρο. Σε ένα τέτοιο κίνημα πρέπει να μπουν μπροστά οι οργανώσεις των εργαζομένων, τα συνδικάτα και η αριστερά. Η εμπειρία των τελευταίων χρόνων έδειξε ότι κάτι τέτοιο είναι όχι μόνο αναγκαίο αλλά και εφικτό. Η αντικαπιταλιστική αριστερά και στις δυο πλευρές έχει να παίξει ένα καταλυτικό ρόλο σε αυτή την προσπάθεια.

Οι ΗΠΑ μετά την εκλογή Τραμπ:

Κρίση, πόλωση και αντίσταση

Του Γιώργου Πίττα

Αναδημοσίευση

από την Εργατική Αλληλεγγύη

Η εκλογική νίκη του Τραμπ και η ανάδειξή του στην θέση του νέου προέδρου των ΗΠΑ έχει γίνει η αιτία για να εκφραστούν μια σειρά από απόψεις και αναλύσεις που έμμεσα ή άμεσα καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η ευθύνη ανήκει στους αμερικανούς ψηφοφόρους που είναι αντιδραστικοί.

Η γραμμή ότι «φταίει ο κόσμος» μοιάζει να τους βολεύει όλους. Βολεύει τον Τραμπ που αναδεικνύεται σαν εκφραστής του λαού. Βολεύει όλους όσους θέλουν να αξιοποιήσουν τη νίκη του διεθνώς, την Λεπέν και την/τον κάθε επίδοξη/ο Λεπέν. Βολεύει την ηττημένη των αμερικάνικων εκλογών και πουλέν του επιχειρηματικού και στρατιωτικού κατεστημένου, την Κλίντον να εξηγήσει την ήττα της. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, βολεύει το City του Λονδίνου να εξηγήσει την δική του ήττα του με το brexit. Αναπαράγεται επίσης από την «υπεύθυνη» αριστερά. Είτε για να καλύψει τα αδιέξοδα και τα εφιαλτικά αποτελέσματα στα οποία μπορούν να οδηγήσουν οι συμβιβασμοί της, στις ΗΠΑ, στη Βρετανία, στην Ελλάδα. Είτε για να χειραγωγήσει με έναν έμμεσο τρόπο τον κόσμο στην ιδέα «ΣΥΡΙΖΑ και πολύ σας πάει γιατί υπάρχουν και χειρότερα». Αλλά δεν βολεύει την πραγματικότητα.

Καταρχήν όσον αφορά το μέγεθος της επιτυχίας του Τραμπ: Πρώτον, το ζήτημα της αποχής. Σε αυτές τις προεδρικές εκλογές η συμμετοχή ήταν 55,6%, μια από τις πιο χαμηλές συμμετοχές των τελευταίων χρόνων. (Το 2004 ήταν 60,1%, το 2008 αντίστοιχα 58,2%, το 2012, 54.9%). Δηλαδή, ο Τραμπ και η Κλίντον πήραν στο σύνολο του πληθυσμού με δικαίωμα ψήφου ένα ποσοστό που αναλογεί στον καθένα τους μόλις το 25%. Αυτό δεν δικαιολογεί με τίποτα οποιαδήποτε ανάλυση περί σαρωτικής συντηρητικής «στροφής» στην κοινωνία.

Δεύτερο, ο Τραμπ εκλέχτηκε πρόεδρος χωρίς να βγει καν πρώτος! Για την ακρίβεια πήρε 60.265.858 ψήφους και 47,3%, δηλαδή περίπου μισό εκατομμύριο ψήφους και 0,5% λιγότερο από την Κλίντον που πήρε 60.839.922. Ακόμα και οι εκλογές του Καραμανλή το 1956 με το λεγόμενο «τριφασικό» εκλογικό σύστημα θα ζήλευαν το εκλογικό σύστημα των ΗΠΑ! Μια σύγκριση που επίσης μας βοηθάει να κατανοήσουμε τις υπερβολές για το «φαινόμενο Τραμπ» είναι αυτή με τα αποτελέσματα των υποψηφίων προέδρων, Δημοκρατικών και Ρεμπουπλικάνων, στις αναμετρήσεις του 2008, του 2012 και την φετινή. Ο Τραμπ είχε το ίδιο ποσοστό με τον Ρόμνεϊ το 2012 και περίπου όσες ψήφους είχε πάρει ο Μακέιν το 2008, στις αναμετρήσεις στις οποίες ηττήθηκαν με διαφορά από τον Μπάρακ Ομπάμα.□

Πώς κατάφερε να νικήσει λοιπόν ο Τραμπ; Σύμφωνα με το αμερικάνικο εκλογικό σύστημα, το αποτέλεσμα έκριναν οι νίκες σε πολιτείες κλειδιά, πολλές από αυτές προπύργια των Δημοκρατικών, όπως το Μίτσιγκαν, το Γουινσκόνσιν, την Πενσυλβάνια. Σε αυτές τις πολιτείες οι ψήφοι που πήρε το Δημοκρατικό Κόμμα έπεσαν αντίστοιχα κατά 13%, 10% και 9% συγκριτικά με τις προηγούμενες εκλογές το 2012.□

Δεν συνέβησαν βέβαια αυτά επειδή οι ψηφοφόροι έγιναν σε μια μέρα οπαδοί της Κου Κλουξ Κλαν, ούτε σε αυτές τις πολιτείες ούτε γενικότερα. Σε πανεθνική κλίμακα, στα έξιτ πολ το 52% των ψηφοφόρων έθετε σαν βασικότερο ζήτημα αυτό της οικονομίας, ενώ δεύτερο με ένα πολύ χαμηλό 18% το ζήτημα της τρομοκρατίας και ακόμα πιο χαμηλά το ζήτημα της μετανάστευσης, που ήταν κυρίαρχο στην ατζέντα του Τραμπ.□

Χωρίς πλειοψηφία

Από τα παραπάνω γίνεται κατανοητό ότι ο Τραμπ δεν πέτυχε κανένα θρίαμβο. Νίκησε χωρίς να πάρει την πλειοψηφία. Παίρνοντας τις συντηρητικές ψήφους που παραδοσιακά παίρνει το Ρεπουμπλικανικό κόμμα. Κερδίζοντας τις ψήφους των δηλωμένων ρατσιστών στο Νότο και αλλού. Και □κάτι που έκανε τη διαφορά– καταφέρνοντας να πάρει και ένα κομμάτι ψήφων των φτωχών λευκών, απολυμένων, εργατών, και μάλιστα εκεί που το Δημοκρατικό Κόμμα ήταν παραδοσιακά δυνατό, στην χτυπημένη βιομηχανική καρδιά των ΗΠΑ. Ο Τραμπ «παραδέχτηκε» κάτι το πολύ απλό: ότι η Αμερική έχει πρόβλημα. Και βέβαια αυτός «θα την ξανακάνει μεγάλη», θα ανοίξει τα εργοστάσια, θα δώσει δουλειές κλπ.□

Αλλά στην ουσία τη νίκη στον Τραμπ την έδωσε το άλλο στρατόπεδο. Η Χίλαρυ και ο Μπιλ, ο Μπάρακ και η Μισέλ, βάσισαν όλη την προεκλογική τους εκστρατεία πάνω στο ότι «η Αμερική είναι μεγάλη». Αυτοβαυκαλίζονταν αγκαλιά με αστέρια της showbiz για την επιτυχία της οκταετίας του Ομπάμα αλλά η πραγματικότητα που βίωνε ο κόσμος ήταν άλλη.□

Έτσι, η Κλίντον έχασε συνολικά έξι εκατομμύρια ψήφους συγκριτικά με τα αποτελέσματα του 2012. Στο Ντιτρόιτ, την πιο χτυπημένη από την ανεργία και την εσωτερική μετανάστευση πόλη 700.000 κατοίκων, όπου το 83% του πληθυσμού είναι πλέον μαύρο, η Κλίντον πήρε 48.000 ψήφους λιγότερες απ' όσες είχε πάρει το Δημοκρατικό Κόμμα το 2012.

Η δύναμη που μπορούσε να νικήσει τον Τραμπ σε αυτές τις εκλογές φάνηκε στη δυναμική που απέκτησε (ακόμα και στα γκάλοπ) την περίοδο που οι υποψήφιοι πάλευαν για το χρίσμα, η υποψηφιότητα του Σάντερς. Δηλώνοντας «σοσιαλιστής», μια λέξη ταμπού στο πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ, μπορούσε να κερδίζει την εργατική οργή στα αριστερά και μέσα σε λίγους μήνες μπόρεσε να συσπειρώσει γύρω του εργαζόμενους και νεολαία, λευκούς και μαύρους και λατίνους. Αλλά το κατεστημένο του Δημοκρατικού κόμματος φρόντισε να τον εξουδετερώσει (όχι χωρίς και τη δική του παθητική υποταγή) με το ίδιο αν όχι περισσότερο μένος με το οποίο πολέμησε τον Τραμπ, αφήνοντας έτσι το πεδίο ελεύθερο στον τελευταίο να παριστάνει ότι είναι «αντίπαλος του κατεστημένου».□

Ταξική πόλωση

Στην ανάδειξη πολιτικών σαν τον Σάντερς στα αριστερά και σαν τον Τραμπ στα δεξιά στο αμερικάνικο πολιτικό σκηνικό,

Διαδήλωση μετά την εκλογή Τραμπ στο Λος Αντζελες

μπορεί κανείς να δει λοιπόν όχι «συντηρητικοποίηση», αλλά μια διαδικασία που εδώ και χρόνια βρίσκεται σε εξέλιξη με δύο κυρίαρχα χαρακτηριστικά: Βάθεμα της κρίσης και ταξική πόλωση.

Η ανάδειξή του Τραμπ σηματοδοτεί κοινωνική και πολιτική κρίση για την άρχουσα τάξη των ΗΠΑ. Δεν είναι τυχαίο ότι τα Χρηματιστήρια κατέγραψαν την ανησυχία τους με πτώση μόλις φάνηκε η νίκη του Τραμπ. Ότι τα ΜΜΕ και οι γκαλοπατζήδες, οι τραπεζίτες και το βιομηχανοστρατιωτικό σύμπλεγμα και «οι αγορές» στήριζαν Κλίντον. Ότι με εξαίρεση ενός, όλοι οι προηγούμενοι Ρεπουμπλικάνοι υποψήφιοι στήριζαν την Κλίντον. Τώρα, τόσο το Ρεπουμπλικανικό όσο και το Δημοκρατικό κόμμα συνειδητοποιούν με τρόμο ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους χάνουν τον παραδοσιακό έλεγχο που είχαν. Θεώρησαν και θεωρούν ότι ο Τραμπ παίζει με τη φωτιά όταν δημαγωγεί παριστάνοντας τον αντίπαλο του κατεστημένου για να πάρει την ψήφο οργισμένων εργατών. Και ανησυχούν γιατί ξέρουν ότι ο Τραμπ δεν ελέγχει αυτή την οργή.

Την έχουν δει να εκφράζεται τα τελευταία χρόνια ξανά και ξανά, και μάλιστα σε πλήρη αντίθεση με όσα πρεσβεύει ο Τραμπ και μεταφράζεται σε βαθιά ταξική πόλωση: Από την έκρηξη του Σιάτλ το 1999 στο αντιπολεμικό κίνημα που από το 2003 σάρωσε τις ΗΠΑ και άνοιξε το δρόμο για την εκλογή Ομπάμα. Αλλά και μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, με το κίνημα Occupy που απαίτησε σε μαζική κλίμακα τα δικαιώματα του 99%, στρατοπεδεύοντας έξω από τη Γουόλ Στριτ του 1%, το 2011. Με τις καταλήψεις δημόσιων χώρων, ακόμα και κατάληψη του κοινοβουλίου του Γουινσκόνσιν. Και βέβαια το κίνημα «Οι Ζωές των Μαύρων Μετράνε» ενάντια στις δολοφονίες της αστυνομίας. Από τις απεργίες για συνδικαλισμό και αυξήσεις στα φαστφουντάδικα και στα πολυκαταστήματα μέχρι τον αγώνα ενάντια στους αγωγούς στην Ντακότα. Ήταν αυτός ο κόσμος που εκφράστηκε με το «φαινόμενο Σάντερς», ψάχνοντας εναλλακτικές λύσεις προς τα αριστερά, αλλά ο Σάντερς τον άφησε στα κρύα του λουτρού.

Αυτή είναι η δύναμη που μπορεί να εμποδίσει τον Τραμπ να υλοποιήσει όλα τα άθλια σχεδιά του, τα τείχη, τις απελάσεις των μεταναστών, τις επιθέσεις στους μουσουλμάνους, τους ομοφυλόφιλους, τους μαύρους, τις γυναίκες, τους νέους.□

Σήμερα, μόλις λίγες μέρες μετά τις εκλογές, οι μαζικές διαδηλώσεις που συγκλονίζουν τις ΗΠΑ δείχνουν ότι υπάρχουν όλες οι δυνατότητες ώστε η νίκη Τραμπ να μην πυροδοτήσει μια ακροδεξιά δυναμική, αλλά αντίθετα να οξύνει την κρίση των από πάνω και να ανοίξει ευκαιρίες για την εργατική αντίσταση.□

Αλλά η αντίσταση από μόνη της δεν φτάνει. Το κίνημα δεν μπορεί να προχωρήσει με μια αριστερά τύπου Σάντερς, στην θανατηφόρο αγκαλιά του Δημοκρατικού κόμματος. Χρειάζεται μια αριστερά αποφασισμένη να στηρίξει δυναμικούς αγώνες ενάντια στον πόλεμο, τη φτώχεια και το ρατσισμό, με ορίζοντα την ανατροπή του καπιταλισμού. Και αυτό δεν ισχύει μόνο για τις ΗΠΑ αλλά παντού– και εδώ.

Οι κυβερνήσεις σε Κύπρο και Ελλάδα διαφήμιζαν τον Ομπάμα σαν «φίλο των ελληνικών θέσεων» για το χρέος και για τη «σταθερότητα στην περιοχή». Τώρα αυτός ο εξωραϊσμός του Πλανητάρχη κατάρρευσε και οι Αναστασιάδης και Αλέξης Τσίπρας στέλνουν συγχαρητήρια στον Τραμπ. Θα φτάσουν μέχρι το σημείο να τον ανακηρύξουν και αυτόν «φίλο» στο όνομα της «συνέχειας του κράτους» καθώς ο Ομπάμα αγωνίζεται για μια ομαλή μεταβίβαση της αμερικάνικης Προεδρίας; Χρειάζεται να δώσουμε μια ταξική απάντηση σε όλα αυτά. Χρειαζόμαστε μια αριστερά αντικαπιταλιστική και επαναστατική, σε ρήξη με το ρεφορμιστικό δρόμο που κατρακυλάει από μνημόνιο σε μνημόνιο και από υποχώρηση σε υποχώρηση, που θέλει να μηδενίσει τις «προσφυγικές ροές» και παίζει τα παιχνίδια των ιμπεριαλιστών της ΕΕ, των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στην περιοχή.

Η λιτότητα δολοφονεί

Η κυβέρνηση Αναστασιάδη την ίδια ώρα που εξαγγέλλει συσκέψεις στο προεδρικό για να «λύσει» τάχα τα προβλήματα στην υγεία και την παιδεία, συνεχίζει την πολιτική λιτότητας που διαλύει τόσο τα δημόσια Νοσοκομεία και την Παιδεία αλλά και άλλα τμήματα όπως το Τμήμα Δασών.

Η καταγγελίες της συνδικαλιστικής οργάνωσης των γιατρών για αποχωρήσεις γιατρών που παίρνουν την μορφή «τσουνάμι» αποκαλύπτουν την κοροϊδία και τη αδιαφορία για τις ζωές των ασθενών. Οι περικοπές στο Τμήμα Δασών και οι ελλείψεις σε προσωπικό και πτητικά μέσα ήταν η αιτία να «ξεφύγει» η φωτιά, να μπει στο δάσος Σολέας και να ζούμε σήμερα την καμένη γη της Σολέας. Ο δε τραυματίας δασοπυροσβέστης που ήταν δίπλα στους άλλους δύο που έχασαν την ζωή τους στο βυτιοφόρο, ζει ξεχασμένος από την κυβέρνηση, με ραγισμένη λεκάνη, σπασμένο αυχένα και σοβαρό πρόβλημα στο δεξί χέρι. Ζει με τους εφιάλτες του κάθε βράδυ και δεν ξέρει αν θα επανέλθει στην δουλεία του. Ζει χωρίς μισθό, χωρίς αποζημίωση. Ζει με τις εισφορές των συναδέλφων του.

Αυτή η κυβέρνηση νοιάζεται για τους τραπεζίτες, τους ξενοδόχους και κάνει ότι της ζητήσουν οι σύνδεσμοι των εργοδοτών και των βιομηχάνων. Στην ουσία αυτοί κυβερνούν αφού κάνουν ότι θέλουν και ετσιθελικά και παράνομα επιβάλουν νέους όρους εργοδότησης όπως τους συμφέρει. Την ώρα που ο απλός ο κόσμος υποφέρει και πεινά και πεθαίνει στην αναμονή για μια εξέταση ή εγχείρηση λόγω της λιτότητας και των περικοπών, αλλά και των επιλογών αυτής της κυβέρνησης, οι τράπεζες εξαγγέλλουν εκατομμύρια κέρδη. 56εκ για το εξάμηνο εξάγγειλε η Τράπεζα Κύπρου και 53 ο συνεργατισμός. Και αυτά ενώ ξεκίνησαν τις εκποιήσεις και θα πετάξουν σε λίγο το απλό κόσμο έξω από τα σπίτια του.

Η ΠΑ.ΣΥ.ΚΙ με ανακοίνωση της καταγγέλλε ότι: «*Η κυβέρνηση αντί να ενσκήψει στα προβλήματα και να προβεί σε διορθωτικά μέτρα ριζικής επίλυσης των προβλημάτων. Προβαίνει σε συσκέψεις εντυπωσιασμού και τεχνάσματα. Αντί της πρόσληψης των 28 γιατρών που εξάγγειλε συνεχίζονται οι παραιτήσεις νέων γιατρών και το κύμα φυγής συνεχίζει*». Αντί η κυβέρνηση να δώσει κίνητρα και μισθούς και να εξαγγείλει μόνιμες θέσεις με αξιοπρεπείς όρους εργοδότισης εξαγγέλλει προσλήψεις με προσωπικά συμβόλαια περιορισμένου χρόνου με ωράρια που υπερβαίνουν το χρόνο ασφάλειας εβδομαδιαίας εργασίας και άλλες μειώσεις σε ωφελήματα. Μετά χύνει κροκοδείλια δάκρυα πως δεν βρίσκει γιατρούς.

Κάτοικοι, ασθενείς και εργαζόμενοι της περιοχής της Πόλης Χρυσοχούς διαδηλώνουν έξω από το Νοσοκομείο. Ασθενής καταγγέλλει ότι δεν έχει καρδιολόγο να τον εξετάσει. Κοινοτάρχης καταγγέλλει ότι Βρεττανός ασθενής πήρε εξιτήριο ενώ ήταν με τους ορούς γιατί δεν είχε γιατρό να τον εξετάσει. Ενώ ο δήμαρχος Πόλης αγανακτισμένος δηλώνει πως δεν πάει άλλο η κατάσταση: «την μία δεν έχει γιατρό την άλλη ακτινολόγο και την άλλη οδηγό ασθενοφόρου».

Η «λύση» του υπουργείου Υγείας ήταν να αναγκάσει τους παθολόγους και καρδιολόγους του Νοσοκομείου Πάφου να πηγαίνουν και στην Πόλη, παρά τις ελλείψεις στο Νοσοκομείο Πάφου. Τότε οι γιατροί της Πάφου απείλησαν με ομαδικές παραιτήσεις

Παρόμοια είχαμε στο νοσοκομείο Αμμοχώστου. Με τις ελλείψεις και τα κενά οδηγήθηκε σε παραίτηση μια εκ των τριών γυναικολόγων η οποία ήταν υπεύθυνη για τους υπερήχους. Έτσι πολλές γυναίκες αναγκάζονται να πηγαίνουν στην Λάρνακα. Ενώ ραντεβού με καρδιολόγο κλίνεται μετά από 18 μήνες !! Αν ζει ο ασθενής.

Αλλά αυτά δεν συμβαίνουν μόνο σε περιφερειακά νοσοκομεία. Συμβαίνουν παρόμοια και χειρότερα λόγω του φόρτου εργασίας και στα νοσοκομεία Λευκωσίας και Λεμεσού. Πρόσφατο παράδειγμα η παραίτηση του ογκολόγου της ογκολογικής κλινικής του Νοσοκομείου Λευκωσίας. Ενώ στο νοσοκομείο Λεμεσού ασθενής «έπεσε» πάνω στον υπουργό υγείας και μέσα σε μία νύχτα κανονίστηκε να μπει στο χειρουργείο ενώ για 13 μήνες περίμενε χωρίς αποτέλεσμα. Σαν αυτόν υπάρχουν δεκάδες που βιώνουν τα ίδια σαν να είναι καταδικασμένοι σε αργό θάνατο.

Κανένα τμήμα δεν είναι στελεχωμένο σωστά. Κάθε νοσηλευτής έχει ευθύνη πολύ περισσότερους ασθενής από αυτούς που έπρεπε να έχει κανονικά. Ένας στους τρεις νοσηλευτές είναι με συμβόλαιο. Οι 300 από τους 700 γιατρούς είναι έκτακτοι. Αφυπηρετούν τέσσερις προσλαμβάνεται ένας. Δεν είναι μόνο οι ελλείψεις σε προσωπικό σε γιατρούς και νοσηλευτές. Οι ελλείψεις σε ιατρικό εξοπλισμό αλλά και αναλώσιμα είδη ακόμα και φάρμακα κάνουν τα πράγματα τραγικά. Αξονικοί τομογράφοι που δεν λειτουργούν και καθυστερεί η επιδιόρθωση τους. Υπάρχουν ελλείψεις σε ιατρικό εξοπλισμό ακόμα σε γάζες και μαξιλάρια όπως καταγγέλλουν οι νοσηλευτές. Το χειρότερο είναι η καταγγελία του κ Κούμα πρόεδρου της ΠΑΣΥΚΙ ότι δεν μπορεί να χορηγήσει συγκεκριμένα φάρμακα που ξέρει ότι κάνουν καλό στον ασθενή του γιατί κρίνονται από το Υπουργείο Υγείας σαν ακριβά και ενώ ο ασθενής ξέρει πως υπάρχει τον ρωτάει γιατί δεν του το χορηγεί.

Ενώ συμβαίνουν αυτά και χάνονται ζωές. Ο υπουργός υγείας δηλώνει πως δεν μπορεί να κάνει προσλήψεις πριν την αυτονόμηση και ότι με το ΓΕΣΥ οι γιατροί και τα μηχανήματα στα εξωτερικά ιατρεία θα εργάζονται μέχρι τις έξη απόγευμα. Την ώρα που σήμερα οι νοσηλευτές και οι γιατροί υπερβαίνουν το χρόνο ασφάλειας της εργασίας και πρέπει σύμφωνα με τον διεθνή οργανισμό υγείας να πηγαίνουν σπίτι τους για να μη γίνει κανένα ατύχημα. Ετσι τα νοσοκομεία ξηλώνονται και οι γιατροί και νοσηλευτές παρά την υπεράνθρωπη προσπάθεια τους απαξιώνονται. Ο προϋπολογισμός για την υγεία είναι ο χαμηλότερος στην ΕΕ.

Ξοδεύει πολλαπλάσια για να παραπέμπει ασθενής στις ιδιωτικές κλινικές από του να προσλάμβανε μόνιμα γιατρούς. Μάλιστα στην σύσκεψη του προεδρικού αποφάσισε και διόρισε εμπειρογνώμονα για τις ανάγκες τις ελλείψεις σε προσωπικό το πόρισμα του οποίου «έβγαλε» τους γιατρούς και τους νοσηλευτές υπεράριθμους. Κι όμως ο εμπειρογνώμονας που κάλεσαν οι νοσηλευτές μιλά για 300 προσλήψεις νοσηλευτών ώστε τα νοσοκομεία να λειτουργούν στελεχωμένα

Αυτό που η κυβέρνηση εννοεί με την αυτονόμηση είναι η μετατροπή τους σε οργανισμούς ιδιωτικού δικαίου για να διορίζει με προσωπικά συμβόλαια και να παίρνει τις πιο φτηνές υπηρεσίες υποβαθμίζοντας έτσι την ποιότητα της ιατρικής και νοσηλευτικής φροντίδας για τους πολλούς και θα την μετατρέψει σε προνόμιο των λίγων. Έτσι και αλλιώς ο Αναστασιάδης, ο Αρχιεπίσκοπος και άλλοι επώνυμοι όταν χρειάστηκαν κάποια εγχείρηση πήγαν στο εξωτερικό.

Αυτή η κυβέρνηση όχι μόνο δεν μπορεί να δώσει λύσεις στην υγεία αλλά δεν θέλει.

Τμήμα Δασών

Παρόμοια και χειρότερα είχαμε με τις περικοπές στον Τμήμα Δασών οι οποίες οδήγησαν σε δυο νεκρούς λειτουργούς του τμήματος Δασών μερικούς τραυματίες και πάνω από 15 τετραγωνικά χιλιόμετρα καμένου δάσους, σε μια πανέμορφη δασική περιοχή της Σολέας ενώ απειλήθηκαν για μέρες να καούν ολόκληρα χωριά όπως τα Σπήλια.

Οι δασονόμοι κατάγγειλαν τις περικοπές και τις ελλείψεις από τον περασμένο Νοέμβρη διοργάνωσαν πορεία διαμαρτυρίας από τη Βουλή στο υπουργείο Οικονομικών και έκρουσαν τον κώδωνα του κινδύνου ότι ή περικοπές και η λιτότητα θα κάψουν τα δάση. Σήμερα υπάρχουν 65 κενές θέσεις σε σχέση με τον προϋπολογισμό. Αν προστεθούν και οι 27 θέσεις που αυτή η κυβέρνηση κατήργησε τότε φτάνει στις 92 κενές θέσεις. Από τις 65 θέσεις οι 40 αφορούν θέσεις σε πόστα διοίκησης Σταθμών, κλάδων και περιφερειών αφήνοντας τα τμήματα και τους σταθμούς χωρίς διοικητικές και οργανικές εξουσίες. Οι δύο θέσεις είναι θέσεις μηχανικών της

Απο την περσινή κιντοποίηση των υπαλλήλων του τμήματος Δασών. Τα πανώ των απερών ήταν προφητικά. Λιγους μήνες αργότερα η πυρκαγιά άφησε πίσω της ανυπολόγιστες ζημιές καιι νεκρούς

μηχανοκίνητης μονάδας Πτητικών Μέσων δηλαδή κάνει περικοπές ακόμα και σε μηχανικούς αεροπλάνων. Οι υπόλοιπες 23 θέσεις είναι Δασικοί Λειτουργοί. Μείωσε ακόμα και το ωρομίσθιο προσωπικό από 176 το 2010 σε 153 σήμερα. Το εποχιακό προσωπικό μειώθηκε από 760 που εργάζονταν το 2010 σε 704.

Η κυβέρνηση Αναστασιάδη προχώρησε σε όλες αυτές τις μειώσεις σε προσωπικό την ώρα που από το 2012 με την νέα Δασική νομοθεσία επεκτάθηκε η ζώνη ευθύνης του Τμήματος Δασών για σκοπούς πυροπροστασίας από το 35% στο 54% της νότιας Κύπρου.

Επίσης ανάθεσε στο τμήμα τον έλεγχο και την επιθεώρηση της εμπορίας ξυλείας με αποτέλεσμα να χρειάζονται σε πλήρη απασχόληση 8 λειτουργοί.

Έχει ακόμα αυξηθεί η εμπλοκή των υπαλλήλων του Τ.Δ στις πυρκαγιές υπαίθρου (πέραν των δασών) από το 23% το 2010 στο 90% μετά το 2011.

Αυτές οι αλλαγές αντί να συνοδεύονται και από αύξηση προσωπικού η κυβέρνηση Αναστασιάδη προχώρησε στην μείωση του.

Ο συνολικός προϋπολογισμός (τακτικός □ αναπτυξιακός) του Τ.Δ μειώθηκε από 43 εκ στα 30 κατά 12,5εκ ευρώ από το 2010 μέχρι σήμερα.

Το τι σημαίνει η μείωση αυτή φαίνεται στο υπόμνημα της κλαδικής των δασονόμων. Μειώθηκε κατά 43% το κονδύλι για την προστασία των Δασών. Μειώθηκε το κονδύλι για αντιπυρικές λωρίδες και δρόμους προσπέλασης κατά 81%. Μείωσαν το κονδύλι για τα καύσιμα παρά την επέκταση ζώνης ευθύνης του ΤΔ και παρά την αυξημένη ανάγκη για μηχανοκίνητη εποπτεία και έλεγχο της περιοχής.

Μείωσαν το κονδύλι διαφώτισης από 65 χιλιάδες σε 4000 ευρώ, σχεδόν την κατάργησαν.

Όσον αφορά τις στολές υπήρξαν πολλές καταγγελίες από δασοπυροσβέστες πως δεν είχαν ασφαλείς στολές για να δράσουν. Το υπόμνημα των δασονόμων διαπιστώνει ότι από το 2010 μέχρι το 2015 έχει καλυφτεί μόνο το 45,7% των πραγματικών αναγκών του προσωπικού σε στολές. Ενώ το ποσοστό αυτό από το 2013 –15 έχει μειωθεί στο18% . Παρά τους δύο νεκρούς φετινές εγκεκριμένες πιστώσεις είναι κατά 47,000 λιγότερες από τις απαιτούμενες για να αγοραστούν όλα τα προβλεπόμενα από τους κανονισμούς είδη και ποσότητες.

Στα 48 μεγάλα οχήματα τα 24 είναι πάνω από 15χρονών και σημαντικός αριθμός αυτών των οχημάτων δεν μπορεί να εμπλακεί στην πυρόσβεση. Τα 95 από τα 197 μικρά οχήματα είναι επίσης πάνω από 15χρόνων με πάνω από 200,000 χιλιόμετρα

Έχουν ξηλώσει το Δασικό Κολλέγιο και το οδήγησαν σε μαρασμό, αφού οδήγησαν στον τερματισμό του διπλώματος του Δασικού Κολεγίου χωρίς να στήσει άλλη διάδοχη κατάσταση στο ΤΕΠΑΚ όπως έγινε με την Νοσηλευτική σχολή.

Για τα πτητικά μέσα η αγορά υπηρεσιών από τον ιδιωτικό τομέα στοιχίζει στο δημόσιο 50,000 ευρώ το χρόνο περισσότερο από το αν πληρώνονταν οι κενές θέσεις με μόνιμο προσωπικό. Μόλις πέρυσι συμπληρώθηκαν οι δύο θέσεις χειριστή ενώ οι θέσεις μηχανικών παραμένουν ακόμα κενές. Ενώ επιβάλλεται η δημιουργία ακόμα δυο θέσεων χειριστή ώστε να είναι στελεχωμένη με τουλάχιστον δύο πιλότους κάθε αεροπλάνο.

Έχει μειώσει τον αριθμό των δασικών υπαλλήλων που είναι επιφυλακή. Το 2004 παρέμεναν σε επιφυλακή 54 δασικοί υπάλληλοι κάθε μέρα σε 24ωρη βάση. Για να μειώσει τα κόστη μείωσε τον αριθμό υπαλλήλων στους 21–23 και μόνο για την διάρκεια της ημέρας και σταδιακή μείωση από τις 8 το βράδυ το μείωσε στις 6,30 και στις 5ωρα σε κάποιες περιοχές.

Για να ξεφορτωθούμε την λιτότητα και τις περικοπές δεν αρκεί να απέχουμε ή να τιμωρούμε το κόμμα της κυβέρνησης στις εκλογές, χρειάζονται αγώνες εργατικοί ιδιαίτερα σε κλάδους που κτυπιούνται και έχουν κερδίσει ήδη την αλληλεγγύη των απλών ανθρώπων με το μέρος τους όπως είναι οι γιατροί οι νοσηλευτές και οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία. Χρειάζεται να στηρίζει ο κάθε εργαζόμενος τον κάθε δίκαιο αγώνα και να μετατρέπει την κάθε μάχη σε μάχη ολόκληρης της εργατικής τάξης. Χρειάζεται ένα μέτωπο αντίστασης με απεργίες και κινητοποιήσεις που θα συσπειρώσει γύρω του τον κάθε εργαζόμενο που περνά παρόμοια και χειρότερα στον ιδιωτικό τομέα. Ένα μέτωπο που θα μετατραπεί σε μάχη ολόκληρης της κοινωνίας. Μόνο έτσι μπορούμε να ξεφορτωθούμε την κυβέρνηση της λιτότητας, την τρόικα και τον Συναγερμό.

Νίκος Αγιομαμίτης

Ότι και να μου λέτε για το Μον Πελεράν, έγω κοιτάω στα φώτα του ΑΠΟΕΛ

Αυτές τις μέρες όλοι κοιτάνε προς το Μον Πελεράν της Ελβετίας και στέλνουν μηνύματα στήριξης και ενθάρρυνσης των δύο ηγετών για να καταλήξουν σε συμφωνία. Ωραία όλα αυτά και μακάρι να καταλήξουν σε συμφωνία.

Εμένα όμως τα μάτια μου παραμένουν κολλημένα στα φώτα τροχαίας του ΑΠΟΕΛ. Τα φώτα του ΑΠΟΕΛ αποτελούν ένα από τα πιο καυτά σημεία αυτή τη στιγμή στην εξέλιξη των διαπραγματεύσεων για το Κυπριακό. Όχι μόνο γιατί μπορεί αν κτιστεί κάτι στο Μον Μπελεράν, να χαλάσει μπροστά στο ΑΠΟΕΛ, αλλά γιατί είναι και το σημείο που δοκιμάζεται η αξιοπιστία των δηλώσεων και των διακηρύξεων του κυρίου Αναστασιάδη ότι θέλει πραγματικά μια συμβιβαστική διευθέτηση και την συνύπαρξη ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων σε συνθήκες ασφάλειας.

Όταν κοιτάζω τα φώτα του ΑΠΟΕΛ δεν μπορώ να χειροκροτήσω τον Αναστασιάδη. Αντίθετα νοιώθω ότι δεν είναι ειλικρινής και δεν τον εμπιστεύομαι. Πως μπορεί να λέει στους τουρκοκύπριους ας ξεχάσουμε το παρελθόν και τα λάθη που έγιναν την ίδια στιγμή που οι τουρκοκύπριοι συνεχίζουν να δέχονται επιθέσεις και προπηλακισμούς από τους φασίστες, όταν περνούν με τα αυτοκίνητα τους από τα φώτα του ΑΠΟΕΛ; Πόσους από αυτούς συνέλαβε και οδήγησε στα δικαστήρια η αστυνομία; Ποιόν από αυτούς που μαχαίρωσαν τον τουρκοκύπριο μουσικό που συμμετείχε σε φεστιβάλ στη Λάρνακα συνέλαβε η αστυνομία; Ποιόν από αυτούς που σπάζουν τα αυτοκίνητα των τουρκοκυπρίων έξω από τα σουπερμάρκετ που έρχονται να ψωνίσουν στον νότο τιμώρησε; Δεν γνωρίζουν ποιοι είναι; Φυσικά και ξέρουν.

Πόσοι και ποιοι από τους βουλευτές του κόμματος του κυρίου Αναστασιάδη απειλούσαν μαζί με τους φασίστες του ΕΛΑΜ να κάψουν το συσκευαστήριο του ελληνοκύπριου στα κοκκινοχώρια που αγόρασε πατάτες από τουρκοκύπριους (νόμιμα, μέσα στα πλαίσια του κανονισμού για την πράσινη γραμμή);

Ποια αξιοπιστία μπορούν να έχουν οι διακηρύξεις του για καλή διάθεση και επιθυμία για σύντομη διευθέτηση όταν την ίδια στιγμή αναβαθμίζει τον στρατό με την πρόσληψη 3000 μόνιμων στρατιωτικών και νέα εξοπλιστικά προγράμματα με κόστος δεκάδων εκατομμυρίων το χρόνο. Την ίδια στιγμή μάλιστα που κόβει το δικαίωμα των τουρκοκυπρίων για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στα κρατικά νοσηλευτήρια.

Παρόμοια θα μπορούσα να πω και για τον κύριο Ακιντζι, αλλά τα αφήνω στους τουρκοκύπριους συντρόφους μας. Ετσι και αλλιώς μας τα λένε επι έξη φορές καθημερινά οι εδώ απορριπτικοί και μάλιστα φουσκωμένα για να τους βολεύουν.

Σαφώς και στηρίζουμε τους Αναστασιάδη και Ακιντζί απέναντι σε αυτό το συρφετό των σωβινιστών απορριπτικών και των δύο πλευρών που θέλουν να τινάξουν στον αέρα την οποιαδήποτε συμβιβαστική διευθέτηση. Αυτό όμως δεν θα πρέπει να μας κάνει να κλείνουμε τα μάτια στο γεγονός ότι οι δύο ηγέτες διαπραγματεύονται με όρους και στόχους που να εξασφαλίζουν τα εθνικά συμφέροντα της τάξης που αντιπροσωπεύουν, των καπιταλιστών. Αυτό εξυπηρετούν οι κόκκινες γραμμές που βάζουν και σε αυτό στοχεύουν οι εκβιασμοί και οι απειλές της κάθε πλευράς (οικονομικός και πολιτικός αποκλεισμός των τουρκοκυπρίων, Μπαρμπαρός και μη αναγνώριση από την άλλη πλευρά). Παίζουν με τη φωτιά.

Απο τους κοινούς γιορτασμούς για τη 1η Σεπτέμβρη, ημέρα δράσης των συνδικάτων για την ειρήνη

Σε αυτό δεν μπορούμε ούτε να τους χειροκροτούμε ούτε να τους ενθαρρύνουμε. Αντίθετα θα πρέπει να τους πούμε, δυνατά και καθαρά, υποχωρήστε, εμείς θέλουμε να δημιουργήσουμε συνθήκες συμφιλίωσης και συνεργασίας ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών για μια καλύτερη ζωή, και όχι νέους διαχωρισμούς και συνθήκες σύγκρουσης.

Όπως το έθεσε ο Ταχίρ Γκιοκσεπέλ πρόεδρος της Συντεχνίας των τ/κ καθηγητών KTOEOS, σε πρόσφατη συνάντηση της δικοινοτικής Πλατφόρμας Ειρήνης: «*Εμείς είμαστε σοσιαλιστές. Όμως σήμερα δεν είμαστε μπροστά στο σοσιαλισμό. Η λύση δεν θα είναι σοσιαλιστική αφού θα την κάνουν καπιταλιστές. Η λύση δεν θα είναι ούτε κυπριακή αφού ανακατεύονται μέσα οι ξένες δυνάμεις. Εμείς κάνουμε την υποχώρηση και την δεχόμαστε αλλά θα πρέπει και εκείνοι να κάνουν υποχωρήσεις για να φτάσουν σε συμφωνία. Έτσι θα μπορέσουμε, να ανοίξουμε μια τρύπα στο τείχος και να παλέψουμε μαζί για τα πράγματα που θέλουμε*»

Σε αυτή τη κατεύθυνση θα πρέπει να είναι οι παρεμβάσεις όσων θέλουμε να δούμε μια ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση του Κυπριακού. Η ομοσπονδία δεν είναι ούτε πανάκεια, ούτε καταστροφή. Είναι μια μορφή οργάνωσης του κράτους για το σήμερα σε συνθήκες καπιταλισμού που συμβιβάζει διαφορετικά εθνικά συμφέροντα και επιτρέπει να συνυπάρχουν διαφορετικές παραδόσεις και ιστορίες. Σήμερα φαίνεται να είναι αποδεχτή από την πλειοψηφία του κόσμου και στις δυο πλευρές.

Αυτό δεν φτάνει όμως για να αποτρέψει νέες συγκρούσεις και πολέμους. Ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός που είναι στη καρδιά του συστήματος μπορεί την οποιαδήποτε στιγμή, ιδιαίτερα σε συνθήκες κρίσης, να ξανανοίξει νέα μέτωπα, να οδηγήσει σε εθνικές συγκρούσεις και πόλεμο. Αυτό γίνονταν όλα αυτά τα χρόνια στη Κύπρο αλλά και σε πολλά άλλα μέρη του πλανήτη.

Για αυτό για μας το πιο σημαντικό στοιχείο είναι η ταξική ενότητα των εργαζομένων σε Κύπρο Ελλάδα και Τουρκία. Να σπάσουν τα σύνορα που υπάρχουν στις καρδιές και τα μυαλά των απλών ανθρώπων. Αυτά που δημιουργούν την καχυποψία, τον φόβο και την ανασφάλεια. Να νοιώσουν ότι η δική μας η ομάδα δεν έχει εθνικά χρώματα αλλά την πολυχρωμία του ουράνιου τόξου, την αλληλεγγύη απέναντι στους καταπιεσμένους και καταφρονεμένους όλης της γης, ότι αδέλφια μας είναι οι άνθρωποι της δουλειάς και του κάματου ότι χρώμα και εθνότητα και αν έχουν και όχι ο Αναστασιάδης, ο Αβέρωφ, ο Παπαδόπουλος, ο Σιακόλας ή ο Ερτογάν, ο Ερογλου, ο Ντεκτάς και ο Ασίλ Ναδήρ.

Αυτό όμως έχει να κάνει περισσότερο με τις πολιτικές που ακολουθούμε και όχι με τα γεωγραφικά σύνορα. Έχει να κάνει με το αν στηρίζουμε με συνέπεια τα δικαιώματα των εργαζομένων ανεξάρτητα από το σε ποιο έθνος ανήκουν, τι θρησκεία έχουν αν έχουν, και σε ποιού τη διοικητική αρμοδιότητα ανήκουν.

Αυτή η ενότητα είναι απαραίτητη για να μπορέσουμε τελικά να ξεφορτωθούμε το σύστημα που στηρίζεται στον εθνικισμό και τους ανταγωνισμούς και να κτίσουμε μια κοινωνία χωρίς πολέμους και συγκρούσεις, χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση, μια σοσιαλιστική κοινωνία.

Γι αυτό τα μάτια μου δεν ξεκολλούν από τα φώτα του ΑΠΟΕΛ.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Οι κόκκινες γραμμές του Αναστασιάδη

Τόσο ο Αναστασιάδης όσο και οι υπόλοιποι ελληνοκύπριοι πολιτικοί βάζουν τις δικές τους κόκκινες γραμμές που δεν θα πρέπει να ξεπεραστούν στις διαπραγματεύσεις.

Κόκκινη γραμμή είναι η εκ περιτροπής προεδρία δηλώνουν. Το ότι δηλαδή θα υπάρχει ελληνοκύπριος πρόεδρος της Ομοσπονδιακής Κύπρου για κάποια χρόνια, μάλλον 4 και μετά τουρκοκύπριος για άλλα 2. Είναι φυσικό ο Αναστασιάδης να μην θέλει να μοιράζεται την διακυβέρνηση της χώρας, γιατί όμως αυτό να είναι κόκκινη γραμμή και για τους ελληνοκύπριους εργαζόμενους; Είναι προτιμότερο δηλαδή να μας κυβερνά ο Αναστασιάδης ή ο Παπαδόπουλος ή ο Αβέρωφ που μας άλλαξαν τα φώτα στη λιτότητα και τις περικοπές, το ρατσισμό και τον αυταρχισμο απ ότι ο Σενέρ Ελτζίλ (πρόεδρος των τουρκοκυπρίων δασκάλων) ή ο Ταχίρ Γκιοκσεπέλ;. Σαφώς και προτιμούμε αυτούς τους τουρκοκύπριους που έδωσαν μάχες ενάντια στην λιτότητα και τον έλεγχο που τους επιβάλλει ο Ερτογάν, που είναι αγωνιστές του κινήματος επαναπροσέγγισης, που πάλεψαν και παλεύουν ενάντια στις βρετανικές βάσεις και στη χρησιμοποίηση του νησιού μας σαν ορμητήριο από τους ιμπεριαλιστές.

Κόκκινη γραμμή και οι εγγυήσεις της Τουρκίας για τους ελληνοκύπριους πολιτικούς. Φυσικά και δεν θέλουμε την Τουρκία να παριστάνει τον εγγυητή της ειρήνης στην Κύπρο και θέλουμε πλήρη και άμεση αποστρατικοποίηση. Έχουν άδικο όμως οι τουρκοκύπριοι να νοιώθουν ανασφάλεια με τα όσα τράβηξαν, από το '60 μέχρι και το '74 από τους ελληνοκύπριους εθνικιστές, το παρακράτος του Γιωρκάτζη με την ανοχή και τη στήριξη του Μακάριου και ύστερα από τους πραξικοπηματίες της ΕΟΚΑ Β; Εχουν άδικο να ανησυχούν όταν ακόμα και σήμερα δηλώνουν ανοικτά «*εύχομαι όταν περνώ από τα φώτα του ΑΠΟΕΛ το φανάρι να είναι πράσινο*». Εχουν άδικο να ανησυχούν όταν βλέπουν τον Αναστασιάδη να προσκυνά τον Αρχιεπίσκοπο και να τον αφήνει να κάνει κηρύγματα μίσους και να χύνει το ρατσιστικό δηλητήριο του; Δεν άκουσε ποτέ ο Αναστασιάδης το σύνθημα που κυριαρχεί σε όλες τις μεγάλες συγκεντρώσεις και πορείες των τουρκοκυπρίων τα τελευταία χρόνια «*Δεν θέλουμε τον έλεγχο της Αγκυρας, αλλου ούτε να είμαστε υποχείρια των ελληνοκυπρίων*». Οι ελληνοκύπριοι πολιτικοί φαίνεται ακούνε μόνο την πρώτη πρόταση του συνθήματος, μετά για κάποιο λόγο χάνουν την ακοή τους.

Κόκκινη γραμμή για τον Αναστασιάδη είναι να υπάρξουν ρυθμίσεις που να ενοποιούν την οικονομία και να δημιουργούν συνθήκες ελεύθερου ανταγωνισμού για το κεφάλαιο σε ολόκληρη την επικράτεια του νησιού. Την ίδια στιγμή όμως θέλει ξεχωριστά συστήματα υγείας, κοινωνικών ασφαλίσεων, εργασιακών σχέσεων και όσα άλλα εξυπηρετούν τον απλό κόσμο και ενοποιούν τα αιτήματα και τους αγώνες του. Και στις δυο πλευρές εφαρμόζουν προγράμματα λιτότητας, περικοπών και ιδιωτικοποιήσεων και προσπαθούν αυτό να το περάσουν και στην μελλοντική Ομοσπονδιακή Κύπρο. Σε αυτό φυσικά δεν θα έχει και μεγάλη δυσκολία να συμφωνήσει και ο Ακκιντζί αφού και στο βορρά τα έχουν δώσει όλα σε μεγάλες τουρκικές επιχειρήσεις.

Αν θέλουμε ειρήνη και επανένωση, αν θέλουμε να ζούμε σε συνθήκες δημοκρατίας και ευημερίας, αν θέλουμε να ζούμε σε ένα νησί που να είναι γέφυρα φιλίας των λαών της περιοχής και όχι ορμητήριο των ιμπεριαλιστών θα πρέπει να κτίσουμε το κοινό μέτωπο ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων ενάντια στη λιτότητα και τον εθνικισμό, ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τη χρησιμοποίηση του νησιού μας σαν το αβύθιστο αεροπλανοφόρο τους.

Έγιναν πολλά βήματα προς αυτή τη κατεύθυνση τα τελευταία χρόνια με κοινές εκδηλώσεις και πορείες και έχουν δημιουργηθεί εκατοντάδες δικοινοτικές ομάδες γύρο από όλα τα θέματα, με πιο σημαντική εξέλιξη την υπογραφή πέρυσι τον Γενάρη κοινής διακήρυξης ανάμεσα σε ελληνοκυπριακά και τουρκοκυπριακά συνδικάτα που ζητούν όπως στην Ομόσπονδη Κυπριακή Δημοκρατία υπάρχει ενιαίο σύστημα υγείας, κοινωνικών ασφαλίσεων και εργασιακών σχέσεων και κοινή προσπάθεια για μια παιδεία που να καλλιεργεί την κουλτούρα της συμφιλίωσης, της ειρηνικής συνύπαρξης και της συνεργασίας.

Αυτά είναι η βάση πάνω στην οποία πατάμε για να προχωρήσουμε. Η κοινή εκδήλωση που καλέστηκε την Δευτέρα 21 Νοέμβρη στο γήπεδο της Τσεντίν Καγιά για να εκφράσουμε την επιθυμία μας για ειρήνη και επανένωση, από δεκάδες, οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα και από τις δυο πλευρές πρέπει να μετατραπεί σε ένα μαζικό συλλαλητήριο που να στείλει δυνατό το μήνυμα ότι ενωμένοι παλεύουμε έναντια στο σωβινισμό και τον πόλεμο, ενάντια στη λιτότητα και το ξεπούλημα του νησιού μας στους μεγαλοκαρχαρίες και τα αρπαχτικά της αγοράς, όποια εθνικότητα και αν έχουν.

Left blog

Στο χώρο αυτό φιλοξενούνται αρθρα, απόψεις και σχόλια απο άτομα που βρίσκοντι στο χώρο της αριστεράς. Οι απόψεις τους δεν δεσμεύουν κατα αναγκη και την Εργατική Δημοκρατία. Είναι ένας χώρος διαλόγου και συζήτησης.

Ένα δίχτυο αλληλεγγύης στις γειτονιές Πραγματικός φραγμός στις Εκποιήσεις

Το Κίνημα κατά των εκποιήσεων πραγματοποιήσε εκδηλώσεις και πορεία διαμαρτυρίας κατά των εκποιήσεων στις 6 του Οκτώβρη. Η πορεία ξεκίνησε από το Υπ. Οικονομικών πέρασε από την Κεντρική Συνεργατική Τράπεζα και το Σπίτι της Ευρώπης και κατέληξε στην Βουλή.

Το Κίνημα στηρίζουν μια σειρά συνδικαλιστικών οργανώσεων όπως η ΠΕΟ η ΔΕΟΚ η ΠΟΕΔ, το ΑΚΕΛ και άλλες οργανώσεις της αριστεράς. Η κινητοποίηση έγινε μέσα στα πλαίσια πανευρωπαϊκών κινητοποιήσεων κατά των εκποιήσεων αφού το πρόβλημα δεν είναι μόνο κυπριακό αλλά παρόμοια και χειρότερα ζούνε στην Ελλάδα, την Ισπανία, την Ιταλία και αλλού. Χαρακτηριστικά στην Ελλάδα τετραπλασιάστηκε ο αριθμός των αστέγων. Σύμφωνα με έρευνα της ΓΕΣΣΕ την επόμενη περίοδο θα χάσουν το σπίτι τους 500.000.

Ξεκίνησαν

Οι εκποιήσεις στην Κύπρο έχουν ξεκινήσει. Ξεκίνησαν με υποθέσεις για τις οποίες υπάρχει δικαστική απόφαση. Είναι υποθέσεις παλιές προ δεκαπενταετίας και σύμφωνα με όσα ξέρουμε δεν αφορούν πρώτη κατοικία ή μικρή επαγγελματική στέγη. Αφορούν οικόπεδα και τεμάχια ή επαύλεις και διαμερίσματα των developers. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα γίνουν εκποιήσεις πρώτης κατοικίας, αφού ξεκαθαρίσουν με αυτές τις παλιές υποθέσεις και αφού προχωρήσουν τα διάφορα «επενδυτικά» ταμεία κοινώς funds ή άλλως κοράκια, οι Τράπεζες θα προχωρήσουν μαζικά σε πωλήσεις «κόκκινων» δανείων και τις εξώσεις από την πρώτη κατοικία.

Αυτό ισχύει και μετά την δικαστική απόφαση πως μια παλιά υπόθεση για την οποία υπάρχει δικαστική απόφαση δεν μπορεί να ακολουθήσει τις διαδικασίες με την νέα νομοθεσία των εκποιήσεων αλλά θα πρέπει να πάει με την παλιά μέσω του κτηματολογίου. Αυτό είναι θετικό γιατί σημαίνει περισσότερος χρόνος για τις διαδικασίες, αλλά δεν σημαίνει πως μπήκε φραγμός στις εκποιήσεις.

Σήμερα πρέπει να ξανά ανοίξει το ζήτημα αλλαγής του νόμου για νομική προστασία της πρώτης κατοικίας. Τουλάχιστον το ΑΚΕΛ δεσμεύτηκε προεκλογικά να ξαναφέρει το θέμα στη Βουλή. Ένα πάγιο αίτημα του κινήματος μαζί με την ανάγκη δημιουργίας ενός φορέα που να αναλάβει την προστασία της πρώτης κατοικίας για όσους δεν μπορούν να δώσουν καμία δόση.

Σήμερα η κατάσταση μοιάζει να είναι «ήρεμη» όμως η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Απλοί άνθρωποι οι οποίοι εξευτελίζονται από γραφείο σε γραφείο στις τράπεζες, σαν να είναι «παττακξίδες» ή απατεώνες ζούνε με την απειλή της κατάσχεσης γιατί δεν μπορούν να προχωρήσουν σε αναδιαρθρώσεις είτε γιατί είναι άνεργοι εδώ και χρόνια, είτε δεν έχουν σταθερή δουλεία και εισοδήματα, είτε γιατί όσα παίρνουν δεν τους φτάνουν για να βγάλουν το μήνα, πόσο μάλλον να δώσουν και δόση στην τράπεζα. Κάποιοι είναι στα πρόθυρα να καταρρεύσουν ψυχολογικά, άλλοι στα πρόθυρα να διαλυθούν οι οικογένειες τους.

Πολλοί δεν τολμούν να αναφέρουν ότι έχουν πρόβλημα με την εξυπηρέτηση του δανείου τους ούτε στα παιδιά τους έστω και αν αυτά είναι 20 και 25 χρονών. Κάποιοι νιώθουν «ένοχοι» για αυτή την κατάσταση που έχουν οδηγηθεί με την κρίση μετά όσα καθημερινά βομβαρδίζουν από τα κανάλια οι βουλευτές του ΔΗΣΥ και οι οικονομολόγοι της κυβέρνησης. Ότι δηλαδή, «όλοι φταίμε αφού ξοδεύαμε περισσότερα από όσα παίρναμε». Όλα αυτά είναι χοντρά ψέματα.

Κίνημα στις γειτονιές

Το Κίνημα προσπαθεί να σταθεί δίπλα σε όσους υποφέρουν σήμερα από την απληστία των Τραπεζών οι οποίες είναι η άμεσα υπεύθυνες για την καπιταλιστική κρίση ξεκινώντας από την Leman brothers πριν μερικά χρόνια. Προσπαθεί να στηρίξει με νομικούς για μια πρώτη συμβουλή πώς να χειριστούν τις διάφορες επιστολές και τι να αποφύγουν να υπογράψουν και πώς να απαντήσουν στις τράπεζες. Πολλοί άνεργοι, συνταξιούχοι, εργαζόμενοι δεν μπορούν να έχουν νομική συμβουλή γιατί δεν έχουν τα λεφτά. Πολλοί δικηγόροι είτε σύμβουλοι αφερεγγυότητας ζητούν υπέρογκα ποσά. Κάποιοι δικηγόροι είναι μέρος του Τραπεζικού κατεστημένου και τα παίρνουν από τις τράπεζες.

Καλή, σημαντική και απαραίτητη η πρώτη στήριξη από τους δικηγόρους του κινήματος. Όμως αυτό δεν αρκεί. Ο ρόλος του κινήματος ενάντια στις εκποιήσεις κύρια είναι να χτίσει ένα δίχτυο εργατικής αλληλεγγύης στις γειτονιές. Θέλουμε να χτίσουμε ένα ανθρώπινο τείχος εκεί όπου θα γίνεται το ξεσπίτωμα κάθε απλού ανθρώπου. Χρειάζεται να είμαστε εκεί δίπλα σε όποιο θα προσπαθήσουν να τον βγάλουν έξω από το σπίτι του. Η αλληλεγγύη είναι το κλειδί να πετύχει αυτό το κίνημα το σκοπό και τους στόχους του. Κανένας μόνος του στη κρίση. Εκεί πρέπει να βρεθούν οι γείτονες, οι φίλοι, οι συνάδελφοι, οι συμμαθητές και συμφοιτητές. Αυτό θα είναι μια άμεση και απαραίτητη στήριξη για τον κάθε ένα που θα υποστεί την έξωση, αλλά θα έχει και πολιτικό κόστος για τις τράπεζες, την κυβέρνηση αλλά και τα κόμματα που στηρίζουν την πολιτική των εκποιήσεων.

Δεν πρέπει να βλέπουμε αυτό τον αγώνα ενάντια στις εκποιήσεις ξεκομμένο και απομονωμένο από τα άλλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και οι απλοί άνθρωποι για παράδειγμα τον αγώνα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τις απολύσεις. Αν χάσει κάποιος την δουλεία του σίγουρα και το δάνειο του θα γίνει μη εξυπηρετούμενο και θα απειλείται με έξωση. Γι' αυτό και το κίνημα στηρίζεται και συνεργάζεται με το συνδικαλιστικό κίνημα όπως στη μεγαλειώδη πορεία και εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από την σύνοδο στην οποία συμμετείχαν οι Κεντρικοί Τραπεζίτες των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συνεργάζεται με δημοτικές και κοινοτικές αρχές για ενημέρωση γύρω από τις εκποιήσεις και την νομοθεσία και την ανάγκη δημιουργίας ενός μεγάλου κα δυνατού κινήματος με προσβάσεις στους εργαζόμενους και τις γειτονιές. Προσπαθεί να εντάξει τον κάθε ένα που αντιμετωπίζει πρόβλημα με την τράπεζα του σε αυτό τον αγώνα ενάντια στις εκποιήσεις μέσα από το κίνημα κατά των εκποιήσεων αλλά και στον αγώνα ενάντια στις πολιτικές της λιτότητας, των περικοπών, και των ιδιωτικοποιήσεων.

Κίνλημα ενάντια στις εκποιήσεις

Ανακοίνωση της ΚΙΣΑ (Κίνηση για Ισότητα Στήριξη Αντιρατσισμό)

Τα επεισόδια στο Γυμνάσιο Λευκάρων απότοκο σημαντικών συστημικών ελλειμμάτων

Τη Τετάρτη (02/11/16) υπήρξαν συμπλοκές στο Γυμνάσιο Λευκάρων μεταξύ Ελληνοκύπριων μαθητών και προσφυγόπουλων που διαμένουν στο Κέντρο Φιλοξενίας Αιτητών Ασύλου στην Κοφίνου. Το εν λόγω περιστατικό είναι μεν το σοβαρότερο που συνέβη στο σχολείο αυτό μέχρι σήμερα, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι μεμονωμένο. Η συγκεκριμένη συμπλοκή ξεκίνησε όταν Ελληνοκύπριος μαθητής «ενοχλήθηκε» γιατί νεαρός συμμαθητής του αραβικής καταγωγής «τον κοίταξε παράξενα». Αρχικά το περιστατικό αναφέρθηκε από μαθήτρια σε μέλος του προσωπικού του σχολείου, το οποίο όμως δεν πήρε τα απαραίτητα μέτρα για εκτόνωση της κατάστασης. Αντί αυτού, η Διεύθυνση, μετά από την επέκταση των επεισοδίων, κάλεσε την αστυνομία για να επιληφθεί του ζητήματος.

Μετά τη συμπλοκή, η Διεύθυνση του σχολείου, σε συνεννόηση με τη Διεύθυνση Μέσης Εκπαίδευσης, «έλυσε» το «πρόβλημα» με την προσωρινή «επ' αόριστο» απαγόρευση προσέλευσης στο σχολείο όλων των παιδιών προσφύγων , ανεξαρτήτως εάν τα παιδιά συμμετείχαν ή όχι στα επεισόδια. Η εν λόγω απόφαση, εκτός του ότι αποτελεί συλλογική τιμωρία για ατομικές εντούτοις ευθύνες που ίσως προκύπτουν για τα παιδιά που ενεπλάκησαν στη συμπλοκή, διαιωνίζει τον ρατσιστικό διαχωρισμό των παιδιών στη βάση της εθνικής τους καταγωγής, του τόπου διαμονής τους και του καθεστώτος παραμονής τους στη χώρα, ενώ στερεί συλλογικά σε παιδιά στη βάση της εθνοτικής τους καταγωγής ή του νομικού τους καθεστώτος τους, την πρόσβαση στο δικαίωμά τους στην εκπαίδευση, όπως αυτό προστατεύεται από τη Σύμβαση για τα δικαιώματα του παιδιού.

Περαιτέρω, η απόφαση εντείνει το αίσθημα αδικίας που ήδη νιώθουν τα παιδιά πρόσφυγες και οι γονείς τους και που προκύπτει κυρίως από την αντιμετώπιση που τυγχάνουν από τους καθηγητές και τη Διεύθυνση του Γυμνασίου των Λευκάρων (σε αντίθεση με την θετική αντιμετώπιση των παιδιών προσφύγων από το Δημοτικό σχολείο της περιοχής). Τέλος, μια τέτοια απόφαση, στέλνει μηνύματα στα ίδια τα παιδιά και την κοινωνία ολόκληρη ότι το σχολείο αποτελεί κτήμα των ελληνοκύπριων μαθητών, με ότι αυτό συνεπάγεται.

Πέραν του απαράδεκτου χειρισμού που έγινε από τη Διεύθυνση του σχολείου και το Υπουργείο Παιδείας στο συγκεκριμένο περιστατικό, η ΚΙΣΑ διαπιστώνει ακόμη μια φορά ότι τα αρμόδια Υπουργεία (Εσωτερικών και Παιδείας) αντιμετωπίζουν τα παιδιά πρόσφυγες ως προσωρινούς επισκέπτες τόσο όσον αφορά την παρουσία τους στην εκπαίδευση όσο και την ευρύτερη παρουσία τους στην κοινωνία. Στη βάση αυτού του σκεπτικού, η ένταξη των παιδιών στο σχολικό περιβάλλον μοιάζει περιττή και ως εκ τούτου δεν υπάρχουν ουσιαστικά και αποτελεσματικά προγράμματα ένταξης τους στην εκπαίδευση και το σχολικό περιβάλλον. □Αποτέλεσμα αυτής της πρακτικής είναι η συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών προσφύγων που φοιτούν στο γυμνάσιο ή το λύκειο, να μην ολοκληρώνουν τη μέση εκπαίδευση, αφού νιώθουν έντονα το αίσθημα της απόρριψης από το ίδιο το σχολείο τους και το εκπαιδευτικό σύστημα γενικότερα.

Σημειώνεται ότι κανένα από τα προγράμματα ένταξης που χρηματοδοτούνται από τα εκατομμύρια των ευρωπαϊκών κονδυλίων που η Κύπρος έχει στη διάθεση της δεν αφορά στην ένταξη των παιδιών αυτών, αφού συνήθως αυτά καταλήγουν σε αναποτελεσματικά έργα που αποσκοπούν κυρίως στην κάλυψη προσωρινών θέσεων εργασίας και ενίσχυση ιδιωτικών επιχειρηματικών πρωτοβουλιών Κυπρίων, αντί της ουσιαστικής ένταξης των προσφύγων και των μεταναστών/τριών.

Επιπρόσθετα, αξίζει να αναφερθεί ότι στην Κοφίνου έχει δημιουργηθεί μια εκρηκτική κατάσταση που πηγάζει κυρίως από την πλήρη εγκατάλειψη από την πολιτεία των προσφύγων που διαμένουν στο Κέντρο. Η ανυπαρξία αποτελεσματικής διοίκησης στο Κέντρο, σε συνδυασμό με την απουσία προγραμμάτων ένταξης των προσφύγων και ιδίως των παιδιών, εντείνει την ήδη τεταμένη κατάσταση που επικρατεί και που σε πολλές περιπτώσεις μεταφέρεται εκτός του Κέντρου Φιλοξενίας. Το γεγονός άλλωστε ότι τα παιδιά βρίσκονται στο απομονωμένο από κάθε άποψη περιβάλλον της Κοφίνου, χωρίς καμία ουσιαστική επαφή με παιδιά της ηλικίας τους εκτός σχολείου, με παντελή έλλειψη οποιωνδήποτε προγραμμάτων στήριξης των παιδιών που έχουν βιώσει τόσες μεγάλες απώλειες (ανθρώπινες όσο και υλικές) λόγω των πολέμων από τους οποίους διέφυγαν, και απουσία προγραμμάτων δημιουργικής απασχόλησης τους, αποτελούν τροχοπέδη σε κάθε προσπάθεια τους για ισότιμη συμμετοχή τους στην κοινωνία και παράγοντες που οδηγούν σε συγκρουσιακές καταστάσεις, εντός και εκτός του Κέντρου της Κοφίνου.

Στη βάση όλων των πιο πάνω, η ΚΙΣΑ ζητά:

- □ Την άμεση προσέλευση όλων των μαθητών προσφύγων στο σχολείο και τα μαθήματα τους.
- □ Την υιοθέτηση των απαιτούμενων πολιτικών και αλλαγών στον τομέα της εκπαίδευσης και του σχολικού περιβάλλοντος, περιλαμβανομένων και μέτρων κατάρτισης του εκπαιδευτικού και διοικητικού προσωπικού ώστε να μπορέσουν να συμβάλουν στη δημιουργία του σχολείου ως περιβάλλον μάθησης και ανάπτυξης για όλα τα παιδιά.
- □ Το σχεδιασμό και εφαρμογή εντατικού προγράμματος προετοιμασίας και στήριξης των παιδιών που διαμένουν στην Κοφίνου ώστε να μπορούν να αναπτύξουν τα απαιτούμενα εφόδια για ισότιμη συμμετοχή στο εκπαιδευτικό σύστημα και το σχολικό περιβάλλον, σε όλες τις βαθμίδες τα εκπαίδευσης.
- □ Το σχεδιασμό και εφαρμογή κατάλληλων προγραμμάτων δημιουργικής απασχόλησης, και εκπαίδευσης που θα είναι προσβάσιμα σε όλους, παιδιά και ενήλικες που ζουν στο Κέντρο Φιλοξενίας της Κοφίνου.

Η φυλάκιση προσφύγων είναι έγκλημα

Το Επαρχιακό Δικαστήριο Πάφου επέβαλε ποινή φυλάκισης σε 9 πρόσφυγες από τη Συρία, οι οποίοι προσήχθησαν στο δικαστήριο με τις κατηγορίες για παράνομη είσοδο στην ΚΔ και είσοδο στην ΚΔ από απαγορευμένο μετανάστη. Η απόφαση του Δικαστηρίου δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά το επιστέγασμα μίας προσπάθειας ποινικοποίησης προσφύγων με τη δικαιολογία ότι στο παρελθόν υπήρξαν παράτυποι μετανάστες στην Κύπρο. Η απαράδεκτη αυτή στάση των Κυπριακών Αρχών έναντι των προσφύγων, παραβιάζει σωρηδόν διεθνείς συμβάσεις και πρόνοιες του ευρωπαϊκού και εθνικού δικαίου, μεταξύ των οποίων και το άρθρο 7 του Περί Προσφύγων Νόμου.

Τραγική ειρωνεία που καταδεικνύει το τραγελαφικό της όλης υπόθεσης, αποτελεί το γεγονός ότι, η εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου πάρθηκε την ίδια ημέρα όπου Ιρανός πρόσφυγας ο οποίος αντιμετώπιζε τις ίδιες κατηγορίες με τους Σύρους πρόσφυγες, αθωώθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Αμμοχώστου, λόγω ακριβώς της ιδιότητας του ως αιτητής ασύλου/πρόσφυγας, σε πλήρη συμμόρφωση με τις επιταγές του διεθνούς και ευρωπαϊκού δικαίου.

Η ειδοποιός διαφορά στις δυο υποθέσεις βρίσκεται στο γεγονός ότι στον Ιρανό πρόσφυγα, επιτράπηκαν τα αυτονόητα και προβλεπόμενα από το νόμο: Η πρόσβαση του σε ΜΚΟ η οποία του παρείχε ανεξάρτητη και αμερόληπτη ενημέρωση καθώς και το δικαίωμα πρόσβασης σε νομική ενημέρωση και αποτελεσματική εκπροσώπηση από δικηγόρους

Στις 15 του Νιόβρη ήταν η επέτειος της ανακήρυξης της ΤΔΒΚ και όλα τα ελληνοκυπριακά κόμματα την καταδικάσαν και πολλοί από αυτούς έβγαλαν πύρινους εθνικιστικούς λόγους. Οι μαθητές οργάνωσαν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας ενώ οι φασίστες του ΕΛΑΜ βρήκαν την ευκαιρία να παρελάσουν στους δρόμους της Λευκωσίας σε στρατιωτικό σχηματισμό.

Την ίδια μέρα όμως ήταν και η επέτειος της επίθεσης στα τουρκοκυπριακά χωριά Κοφίνου και Αγιος Θεόδωρος στις 15 Νιόβρη του 1967. Γι αυτή την επέτειο κανείς δεν είπε τίποτα, καμιά κουβούντα και ας αποτέλεσε *«μεγάλη πρόκληση προς την Τουρκία. Έγιναν και σφαγές και λεηλασίες»* όπως παραδέχτηκε μιλώντας στην Βουλή των Ελλήνων κατά το άνοιγμα του φακέλου της Κύπρου το 1986, ο τότε πρωθυπουργός Ανδρέας Παπανδρέου. Σκοτώθηκαν 24 τουρκοκύπριοι, κυρίως άμαχοι και καταστράφηκε σχεδόν ολοσχερώς η Κοφίνου.

Πολλοί από τους νεολαίους που συμμετείχαν στις εκδηλώσεις κατά της ανακύρηξης της ΤΔΒΚ αν γνώριζαν αυτά τα «ανδραγαθήματα» της δικής μας πλευράς ίσως και να μην συμμετείχαν σε αυτά τα εθνικιστικά πανηγύρι ή τουλάχιστον θα το σκέφτονταν διπλά. Γι αυτό και εμείς επιλέξαμε να θυμίσουμε αυτή την επέτειο.

Η επίθεση εκτελέστηκε από την Εθνική Φρουρά και τις ελληνικές δυνάμεις που ήταν τότε στο νησί με την καθοδήγηση του Γρίβα και με εντολές του Μακάριου. Ηταν ένα γεγονός που έπαιξε σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση του ίδιου του κυπριακού προβλήματος και στο μίσος και την καχυποψία που κυριάρχησε ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών. Παρ όλα αυτά κάποιοι επιμένουν ακόμη να θεωρούν το κυπριακό απλά σαν πρόβλημα εισβολής και κατοχής, αγνοώντας όλα όσα προηγήθηκαν του 1974.

Αναδημοσιεύουμε εδώ μια συνέντευξη με τον Μάριο Τεμπριώτη ένα σοσιαλιστή, ένα αγωνιστή του κινήματος επαναπροσέγγισης που έφυγε πρόσφατα, αλλά και πρόωρα από τη ζωή σαν ένα ελάχιστο φόρο τιμής για τους αγώνες του αλλά και για την συγκλονιστική αυτή μαρτυρία που κατέθεσε δημόσια. Πρωτοδημοσιεύτηκε στην Εργατική Δημοκρατία τον Δεκέμβρη του 1991 και αναδημοσιεύτηκε από την Εργατική Αλληλεγγύη στην Ελλάδα.

«Θέλω να μπείτε μέσα και να μην αφήσετε ούτε κότα κουτσή»

ΕΔ: Μάριε πως βρέθηκες στα γεγονότα στην Κοφίνου;

Μ: Υπηρετούσα τότε την θητεία μου στη 32^{η} μοίρα καταδρομών. Από πολύ νωρίς είχαμε στρατοπεδεύσει κοντά στον αστυνομικό σταθμό Σκαρίνου. Στην περιοχή υπήρχαν και άλλες ελληνοκυπριακές δυνάμεις που έλεγχαν από ένα ύψωμα το χωριό □γιος Θεόδωρος που ήταν μικτό χωριό.

ΕΔ: Θυμάσαι πως ακριβώς άρχισαν τα επεισόδια;

Μ: Θυμάμαι ότι υπήρξαν κάποιες αψιμαχίες με την αστυνομία αλλά δεν ξέρω πως ακριβώς άρχισαν . Θυμάμαι όμως πολύ καθαρά ένα άλλο περιστατικό. Ένα βράδυ ξαφνικά ακούστηκε ένας πυροβολισμός και οι δικοί μας άρχισαν να βάλλουν μέσα στον □γιο Θεόδωρο μέχρι το πρωί χωρίς να λογαριάσουν ότι υπήρχε κόσμος, άμαχοι, γέροι παιδιά. Χρησιμοποιούσαν μάλιστα και βαριά πολυβόλα. Βέβαια τέτοια πράγματα ήταν μέσα στο κλίμα της εποχής.

ΕΔ: Πες μας μερικά πράγματα παραπάνω για το κλίμα της εποχής όπως το έζησες εσύ;

Μ: Ήταν ένα βίαιο κλίμα, γεμάτο φανατισμό, και από τις δύο πλευρές βέβαια που τέτοιου είδους επεισόδια περνούσαν σχεδόν απαρατήρητα. Η αφορμή για την Κοφίνου θυμάμαι ότι ήταν πάλι κάποιο επεισόδιο με πυροβολισμούς. Εμείς είχαμε μεταφερθεί αρκετές μέρες πριν την επίθεση και καταλάβαμε θέσεις δύο χιλιόμετρα από ένα ύψωμα που δεσπόζει τις Κοφίνου. Θυμάμαι μάλιστα ότι μας είδε ένας Τουρκοκύπριος βοσκός ο οποίος συνελήφθη από δικές μας δυνάμεις Η μάντρα του διαλύθηκε από τους στρατιώτες μας. Για αρκετές μέρες τρεφόμασταν από τα αρνιά και τα ρίφια του. Σου το λέω αυτό για να δεις το κλίμα που υπήρχε και τον σεβασμό. Όχι βέβαια από την πλευρά των στρατιωτών που ήταν νεαροί δεκαοχτάρηδες γεμάτοι φανατισμό που τους γέμιζαν τα μυαλά με πατριωτικά κουροφέξαλα, αλλά το κλίμα από την πλευρά του επίσημου κράτους που στη συγκεκριμένη περίπτωση εκφραζόντανε από τους Έλληνες αξιωματικούς που διοικούσαν την Εθνική Φρουρά.

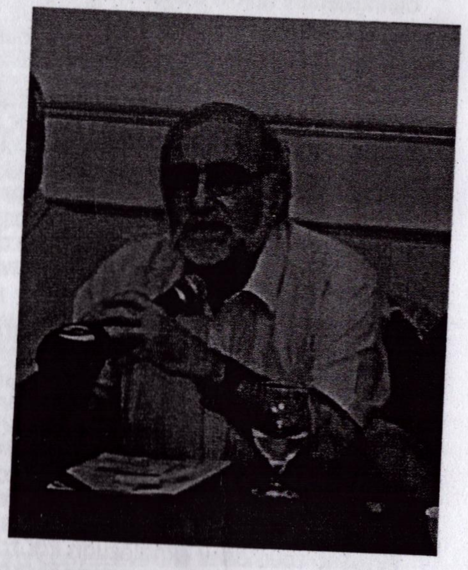

ΕΔ: Πώς σας το παρουσίασαν ότι θα πάτε να καταλάβετε την Κοφίνου; Τι σας είπαν σαν δικαιολογία;

Μ: Θυμάμαι ότι είχε προηγηθεί κάποια συγκέντρωση των στρατιωτών όπου ο διοικητής προσπάθησε να μας εμβολιάσει με φανατισμό αλλά δεν θυμάμαι ακριβώς τι μας είπε. Εκείνο που θυμάμαι πολύ καθαρά ήταν αυτά που μας είπε ο λοχαγός μας λίγο πριν αρχίσει η μάχη και τα οποία δεν θα ξεχάσω ποτέ. Μας είπε μεταξύ άλλων ότι: «θα μας κατηγορήσουν που θα μας κατηγορήσουν για γενοκτονία, θέλω να μπείτε μέσα και να μην αφήσετε ούτε κότα κουτσή». Καταλαβαίνεις τι μπορεί να σημαίνει όταν ένας αξιωματικός πει στους στρατιώτες του, νέους δεκαοχτώ χρονών γεμάτους φανατισμό, τέτοια λόγια.

ΕΔ: Πόσο μεταφράστηκαν σε πράξη αυτά τα λόγια όταν άρχισε η επίθεση;

Μ: Μεταφράστηκαν απόλυτα σε πράξη. Όταν είχαμε μπει στο χωριό ήταν αργά το απόγευμα. Οι ένοπλοι τουρκοκύπριοι, είχαν εγκαταλείψει το χωριό, όπως και οι άμαχοι. Είχαν φύγει προς τον □γιο Θεόδωρο και τη Λάρνακα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαμε ένα μόνο νεκρό ο οποίος σκοτώθηκε ενώ ανεβαίναμε για να

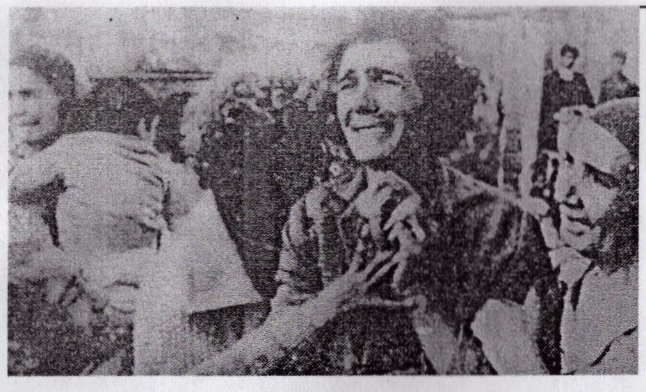

Τουρκοκύπριες θρηνούν το χαμό των δικών τους

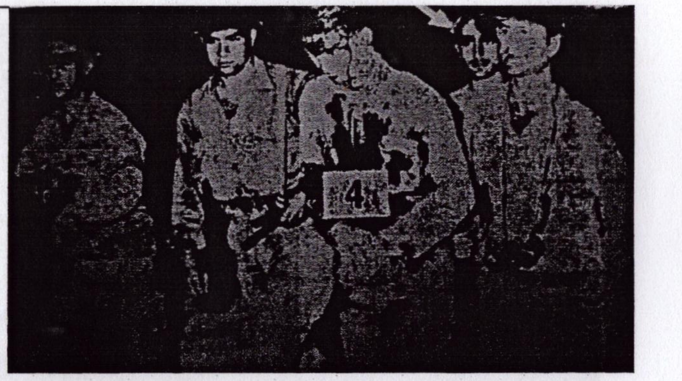

Ο δεκαπεντάχρονος τουρκοκύπριος που ο Μάριος έσωσε απο την εκτέλεση απο τον λοχαγό του.

καταλάβουμε το ύψωμα. Φαίνεται ότι κάποιος τουρκοκύπριος είχε ξεμείνει και βλέποντας μας ξαφνικά μπροστά του πανικοβλήθηκε, πυροβόλησε και σκότωσε το λοχία Μενάκη. Αυτός ο τουρκοκύπριος σκοτώθηκε. Κατεβαίνοντας προς την πλευρά του χωριού σκοτώθηκε ακόμα ένας τουρκοκύπριος ένοπλος. Αυτοί οι δυο νομίζω ήταν και οι μόνοι ένοπλοι τουρκοκύπριοι που σκοτώθηκαν.

Τα ένοπλα τμήματα των τουρκοκυπρίων είχαν φύγει πριν καταλάβουμε το χωριό. Δεν υπήρξε ουσιαστική άμυνα από την μεριά των τουρκοκυπρίων. Εκτός από μερικές ριπές από την κορυφογραμμή του υψώματος που το εγκατέλειψαν όταν κάτω από τον όγκο των δικών μας δυνάμεων κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να το κρατήσουν δεν υπήρξε άλλη σοβαρή άμυνα. Έτσι αυτοί οι δύο τουρκοκύπριοι είναι οι μόνοι που μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια κάποιας σύγκρουσης.

Η μονάδα μας ανάλαβε να κάνει εκκαθαριστικές επιχειρήσεις μέσα στο χωριό. Πηγαίναμε από σπίτι σε σπίτι για να ελέγξουμε αν υπήρχαν ένοπλοι. Μόνο σε ένα σπίτι συναντήσαμε αντίσταση. Ήταν από ένα δεκαπεντάχρονο τουρκοκύπριο που αντιστάθηκε με σθένος. Ήταν παλληκάρι και κράτησε τις δικές μας δυνάμεις για μία ώρα καθηλωμένες. Τρία άτομα ανάμεσα στα οποία και εγώ κάναμε μια καταδρομική επιχείρηση και καταλάβαμε το σπίτι. Όταν μπήκαμε μέσα ο νεαρός είχε πληγωθεί, είχε κάπου οχτώ σφαίρες πάνω του αλλά ήταν ζωντανός και μπορούσε να περπατά. Ανάλαβα εγώ να τον πάρω στο αρχηγείο που ήταν ένα καφενείο πάνω στο κύριο δρόμο. Καθ' οδόν συνάντησα τον λοχαγό μου ο οποίος ήθελε να σκοτώσει τον τουρκοκύπριο. Αυτό το επεισόδιο έγινε πολύ γνωστό τότε μέσα στους στρατιώτες. Εγώ παρόλο που δεν ήμουν φιλότουρκος είχα εντυπωσιαστεί από το θάρρος του νεαρού τουρκοκύπριου και από την στιγμή που ήταν αιχμάλωτος μου αισθανόμουν κάποια ηθική υποχρέωση να τον προστατέψω. Έτσι αντέδρασα απειλώντας τον λοχαγό ότι αν τον σκοτώσει θα τον πυροβολήσω και εγώ αυτόν. Έτσι τελικά γλύτωσε αυτός ο τουρκοκύπριος.

ΕΔ: Δεν βρήκατε άλλο κόσμο στο χωριό;

Μ: Κάποιοι τουρκοκύπριοι οι περισσότεροι γέροντες, δεν είχαν εγκαταλείψει το χωριό για κάποιους λόγους. Είτε γιατί δεν μπορούσαν, είτε γιατί δεν πρόλαβαν, είτε γιατί ζούσαν μόνοι τους και δεν είχαν κανένα να τους φροντίσει είτε για άλλους λόγους. Απ' αυτούς δεν έζησε ούτε ένας. Δεν είδα εγώ προσωπικά κάποιο να δολοφονεί κάποιο αλλά άκουσα από τους άλλους στρατιώτες και ξέρω τις συνθήκες κάτω από τις οποίες σκοτώθηκαν αυτοί οι άνθρωποι. Μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι έχουν δολοφονηθεί από στρατιώτες. Από κάποιους που σίγουρα επηρεάστηκαν από την εντολή που μας έδωσε ο λοχαγός μας.

Έγιναν πολλά τότε αλλά το πιο ανατριχιαστικό ήταν όταν ένας από τους στρατιώτες μας προσπαθούσε να βγάλει ένα δαχτυλίδι από το χέρι κάποιου γέροντα που ήταν νεκρός στη μέση του δρόμου. Επειδή το δαχτυλίδι δεν έβγαινε, έβγαλε την ξιφολόγχη του και έκογε το δάχτυλο του γέροντα. Αυτό το περιστατικό ήταν επίσης πολύ γνωστό εκείνη την εποχή σε όλους σχεδόν τους στρατιώτες. Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί αυτά τα περιστατικά. Ανατριχιαστικές όμως ήταν και οι λεηλασίες που ακολούθησαν την κατάληψη του χωριού. Οι στρατιώτες έμπαιναν μέσα στα σπίτια και έσπαζαν τα πάντα για να βρουν λεφτά και έπαιρναν οτιδήποτε πολύτιμο έβρισκαν. Η όλη εικόνα θύμιζε μπουλούκια βαρβάρων και όχι πειθαρχημένο στρατό. Δεν μέμφομαι βέβαια τους δεκαοκτάχρονους στρατιώτες οι οποίοι παρασυρμένοι έκαναν ότι έκαναν.

ΕΔ: Με εντολές σαν αυτή του λοχαγού σας σίγουρα δεν μπορούσε να υπάρξει διαφορετική εξέλιξη από αυτή που λες. Έζησαν καθόλου αιχμάλωτοι;

Μ: Κάποιοι από αυτούς που είχαν συλληφθεί έξω από το χωριό, σε άλλες περιοχές ενώ προσπαθούσαν να διαφύγουν συνελήφθησαν και μεταφέρθηκαν στο αρχηγείο του Γρίβα. Μέσα στο χωριό δεν έγιναν συλλήψεις, όσοι βρέθηκαν σκοτώθηκαν.

ΕΔ: Ξέρεις πόσοι τουρκοκύπριοι άμαχοι σκοτώθηκαν:

Μ: Κυκλοφόρησε ένας αριθμός για 11 αλλά η δική μου εντύπωση ήταν ότι πρέπει να ήταν διπλάσιοι.

ΕΔ: Μάριε τώρα έχεις επαφές και συναντιέσαι με τουρκοκύπριους του επαναπροσεγγιστικού κινήματος. Σου έτυχε καμιά φορά να συναντήσεις κάποιους που έζησαν τα γεγονότα της Κοφίνου;

Μ: Όχι, αν και θα ήθελα να μάθω για την τύχη εκείνου του δεκαπεντάχρονου τουρκοκύπριου.

ΕΔ: Πως βλέπεις σήμερα εκείνα τα γεγονότα;

Μ: Βλέπω ότι σήμερα γίνεται μια συνειδητή προσπάθεια πλαστογράφησης της Κυπριακής Ιστορίας από τη πλευρά της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης και του συνόλου σχεδόν του πολιτικού κόσμου, συμπεριλαμβανομένης και της αριστεράς. Κατά καιρούς το ΑΚΕΛ βέβαια μπορεί να λέει ότι μας χωρίζει αίμα με τους τουρκοκύπριους αλλά πολύ αφηρημένα και πολύ γενικά. Εγώ πιστεύω ότι δεν μπορεί κανείς να ελπίζει σε κοινό αγώνα με τους τουρκοκύπριους για την κατάκτηση του μέλλοντος εάν δεν κάνει αυτοκριτική για εκείνη την περίοδο και αν δεν καταδικάσει τα εγκλήματα που έγιναν ενάντια στην τουρκοκυπριακή κοινότητα που έτσι και αλλιώς ήταν άμοιρη ευθυνών για το τι συνέβαινε στα ψηλά κλιμάκια των πολιτικών ηγεσιών. Κάποιοι που κάτι παραδέχονται και λένε εντάξει έγιναν ακρότητες, τα αποδίδουν σε ομάδες φανατικών, είτε καπετανάτων κλπ. Αυτά τα καπετανάτα όμως ήταν δημιούργημα και καθοδηγούνταν από την ελληνοκυπριακή κυβέρνηση ή το λιγότερο δρούσαν με την ανοχή της κυβέρνησης. Ο Σαμψών για παράδειγμα που είναι ένας κοινός εγκληματίας το '64 ήταν ήρωας.

Φιλοξενούμε ένα άρθρο απο τουρκοκύπριους σύντροφους με τους οποίους έχουμε ανοίξη ένα διάλογο με στόχο την καλήτερη συνεννόηση και επικοινωνία. Αντίστοιχα και οι σύντροφοι φιλοξενούν άρθρα και θέσεις της Εργατικής Δημοκρατίας στα δικά τους μέσα ενημέρωσης και επικοινωνίας. Ελπίζουμε αυτό να καθιερωθεί σαν μόνιμη στήλη της Εργατικής Δημοκρατίας και να οδηγήσει σε στενότερη συνεργασία με συντρόφους στην άλλη πλευρά.

Οι ευαισθησίες του λαού

Το ζήτημα των εγγυήσεων

του Celal Ozkizan

του τ/κ κινήματος Ανεξάρτητος Δρόμος

Αυτό που κυριαρχεί τις τελευταίες μέρες στην ατζέντα είναι τα λόγια του Ακιντζί μέσα στο πλαίσιο του ζητήματος των εγγυήσεων και οι συζητήσεις που προκάλεσαν. Ο Ακιντζί είχε πει πως "Οι Τουρκοκύπριοι έχουν μόνο ένα λιμάνι στο οποίο θα μπορέσουν να βρουν καταφύγιο, και αυτό είναι η Τουρκία".

Ας το παραδεχτούμε λοιπόν: το πιο αδύνατο σημείο της Τουρκοκυπριακής Αριστεράς είναι ίσως το ζήτημα των εγγυήσεων...

Η αιτία είναι φανερή. Ένα σημαντικό κομμάτι των Τουρκοκυπρίων, στ' αλήθεια, είτε απορρίπτουν ευθύς εξαρχής μια λύση που δεν θα περιέχει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την εγγύηση της Τουρκίας, είτε στην καλύτερη των περιπτώσεων προτιμούν να είναι επιφυλακτικοί απέναντι σε μια τέτοια περίπτωση.

Αν ήταν να το πούμε με γλώσσα των δεξιών και της φιλελεύθερης αριστεράς "Ο λαός είναι ευαίσθητος στο θέμα των εγγυήσεων"... Κι γι' αυτό κάθε φορά που έρχεται στο προσκήνιο το ζήτημα των εγγυήσεων, βλέπουμε την εξής κατάσταση:

Οι φιλελεύθεροι αριστεροί, οι "γνήσιοι" φιλελεύθεροι και οι σοσιαλδημοκράτες στους οποίους συμπεριλαμβάνεται και ο Ακιντζί λένε πως "δεν μπορεί να υπάρξει λύση χωρίς τις εγγυήσεις"...

Και η επαναστατική αριστερά είναι διασπασμένη στο θέμα. Από τη μια είναι αυτοί που σαν να μην τους νοιάζει η μαζικοποίηση και η αλλαγή του λαού, κάθονται αφ' υψηλού και όπως κάθε άλλη φορά μεμψιμοιρούν αφ' υψηλού προτάσσοντας το επιχείρημα "δεν υπάρχει καμία ανάγκη για εγγυήσεις, και εξάλλου αυτόν που ονομάζετε εγγυητή είναι κατακτητής, κοιτάξτε ακόμα και ο Ακιντζί γλίστρησε προς τα δεξιά, δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα" και έτσι θεωρούν πως έχουν πράξει το καθήκον τους...

Απο την άλλη πλευρά είναι αυτοί που ξεκινούν από ένα γνήσιο ιδεολογικά «Κυπριοτισμό», προτάσσουν το επιχείρημα πως "εμείς δεν έχουμε καμία ανάγκη για εγγυήσεις, εμείς δεν έχουμε τέτοιου είδους ευαισθησίες, και όλοι οι Κύπριοι θα ζήσουμε μαζί αδερφικά", λες και δεν υπάρχει η Τουρκοκυπριακή κοινότητα που έχει τους δικούς της πραγματικούς φόβους, ανησυχίες και αναζητήσεις. Αυτοί αγνοούν όλα αυτά και ασχολούνται με μια κενή πολιτική "φιλειρηνισμού" και "συλλογικότητας".

Όμως αυτό που θέλω να τονίσω σε αυτό το άρθρο είναι η θέση που αντιτάσσουν οι φιλελεύθεροι αριστεροί, οι "γνήσιοι" φιλελεύθεροι" και οι σοσιαλδημοκράτες η οποία είναι και η πιο αποδεκτή" – "Ο λαός είναι ευαίσθητος σε αυτό το θέμα, αν δεν υπάρχουν εγγυήσεις, σε ένα πιθανό δημοψήφισμα θα υπερισχύσει το όχι"...

Όπως είπαμε και πιο πάνω, ισχύει πως οι Τουρκοκύπριοι έχουν μια ευαισθησία σε αυτό το θέμα. Το πως δημιουργήθηκε αυτή η ευαισθησία και οι λόγοι που οι Τουρκοκύπριοι βασίζονται τόσο, και ιδιαίτερα στην Τουρκία και τις εγγυήσεις που τους έχουν προκαλέσει τόσα προβλήματα, είναι μια ξεχωριστή συζήτηση.

Όμως υπάρχει μια αλήθεια που δεν είναι δυνατόν να την αμφισβητήσει κανείς. Ακόμα και ένας σημαντικός αριθμός Τουρκοκυπρίων που υποστηρίζουν ειλικρινά την λύση και ποθούν μια ενωμένη Κύπρο, θεωρούν αναγκαίες, τουλάχιστον ως ένα βαθμό, τις εγγυήσεις...

Και τι λοιπόν πρέπει να γίνει σε αυτή τη περίπτωση;

Θα πρέπει μήπως να συνεχίσουμε να μεμψιμοιρούμε λέγοντας πως "εξάλλου οι εγγυήσεις είναι αχρείαστες", όπως κάνουν κάποιες ομάδες της ριζοσπαστικής αριστεράς,□ αντί να ενδιαφερθούν να καταλάβουν ή να αλλάξουν αυτήν την πραγματική ευαισθησία; Ή μήπως θα κάνουμε όπως κάνουν οι αριστεροί φιλελεύθεροι, οι γνήσιοι φιλελεύθεροι και οι σοσιαλδημοκράτες, που υποκύπτουν λέγοντας πως "ο λαός είναι ευαίσθητος σε αυτό το θέμα, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα";

Αυτό που πρέπει να γίνει κατά την άποψη μου είναι το εξής: Ναι, είναι φανερό το ότι οι Τουρκοκύπριοι είναι ευαίσθητοι στο θέμα των εγγυήσεων. Όμως η αιτία αυτής της επιθυμίας για τη συνέχιση των εγγυήσεων, δεν είναι η καθ' αυτή ευαισθησία του κόσμου. Διότι εάν οι ηγέτες και τα κόμματα του συστήματος είχαν την ίδια αντίδραση σε κάθε θέμα στο οποίο είναι ευαίσθητος ο λαός, τότε θα λύνονταν και πολλά άλλα προβλήματα για τα οποία έχει ευαισθησίες ένα μεγάλο μέρος των Τουρκοκυπρίων, όπως η επίτευξη του συνδικαλισμού στον ιδιωτικό τομέα, η σημαντική αύξηση του κατώτατου μισθού, τα εργατικά δικαιώματα ειδικότερα στον ιδιωτικό τομέα, ατομικά δικαιώματα, υπερωρίες και γενικότερα οι τρομακτικές αδικίες, οι

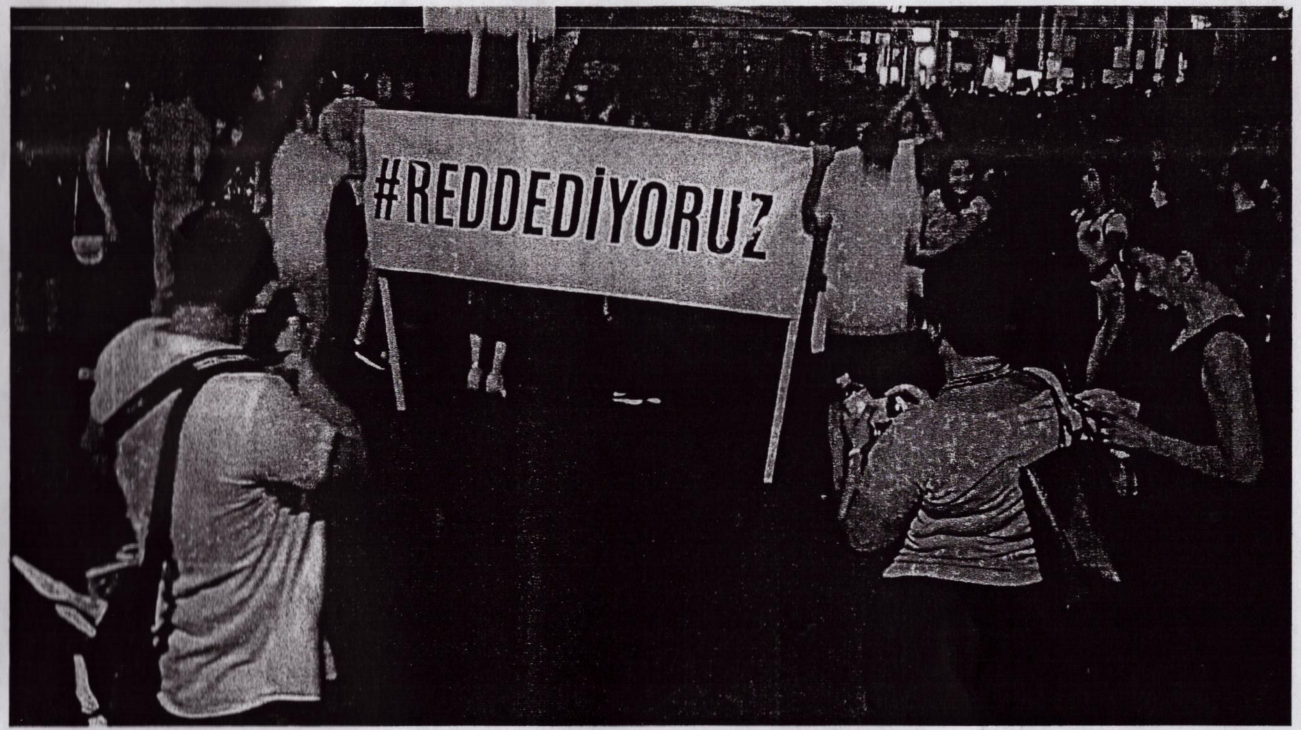

παρανομίες, οι καταχρήσεις στις συνθήκες εργασίας και θα εξαφανιζόταν η τόσο τρομακτική ατμόσφαιρα εκμετάλλευσης.

Τι παράξενο όμως, όταν οι ευαισθησίες του λαού εξυπηρετούν τα συμφέροντα της κυβερνώντων, τότε αυτές αποκτούν απόλυτη σημασία. Όμως όταν οι ευαισθησίες του λαού δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντα των κυβερνώντων και των κομμάτων του συστήματος, τότε αντιμετωπίζονται με περιφρόνηση.

Την ίδια στιγμή που μια μεγάλη πλειοψηφία των Τουρκοκυπρίων εργάζονται και δεινοπαθούν κάτω από τις τρομακτικές συνθήκες εργασίας στον ιδιωτικό τομέα, που απαιτούν άμεσα την εφαρμογή του συνδικαλισμού στον ιδιωτικό τομέα, οι αριστεροί φιλελεύθεροι και οι γνήσιοι φιλελεύθεροι, σε μια προσπάθεια να τους παραπλανήσουν, λένε: "Σωστά, οι συνθήκες εργασίας στον ιδιωτικό τομέα είναι κακές, αλλά αυτό δεν καθιστά υποχρεωτικό τον συνδικαλισμό φυσικά.

Ας αφήσουμε τον καθένα να κάνει αυτό που θέλει. Εντάξει, το ξέρουμε πως οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα, και να το θέλουν δεν μπορούν να συνδικαλιστούν επειδή υπάρχει η φοβερή πίεση από τα αφεντικά, ο φόβος του να χάσουν τη δουλειά τους και οι ανησυχίες για την επιβίωση τους, όμως στο τέλος της ημέρας αυτό δεν σημαίνει ότι ο συνδικαλισμός πρέπει να γίνει και υποχρεωτικός, δεν νομίζετε;" Όμως όταν το θέμα είναι οι εγγυήσεις, ξαφνικά αρχίζουν οι κολακείες: "όχι κύριε μου, αυτό θέλει ο λαός μας κι αυτό θα γίνει".

Η αλήθεια είναι πως κάτι μας βρωμάει. Επομένως σκεφτόμαστε "μην είναι πονηριά που αυτά τα κόμματα που δεν δίνουν βαρύτητα στις ευαισθησίες που έχουν να κάνουν περισσότερο με την επιβίωση μου, ξαφνικά να κάνουν σημαία τους την ευαισθησία μου στο θέμα των εγγυήσεων"...

Έτσι αυτό που πρέπει να γίνει είναι να απλώσουμε το χέρι μας στον ώμο αυτών των κουστουμαρισμένων τύπων που λένε "τι να κάνουμε κύριε μου, ο λαός μας είναι ευαίσθητος στο θέμα των εγγυήσεων" και να τους πούμε "για ελάτε 'δω, δεν το 'ξερα πως δίνατε τόση βαρύτητα στις ευαισθησίες μου. Αφού είναι τόσο σημαντικές οι ευαισθησίες μου, έλα να συζητήσουμε λίγο και το συνδικαλισμό στον ιδιωτικό τομέα, να συζητήσουμε λίγο για τον εξευτελιστικό κατώτατο μισθό, το δικαίωμα μου για πρόσβαση στη δημόσια υγεία και παιδεία που μου πήρατε, να συζητήσουμε για τις συνθήκες που με αναγκάζουν να πληρώνω για καθετί που κάνω, που εμπορευματοποιούν τα πάντα και που συγκεντρώνουν τον πλούτο στα χέρια μιας μικρής .μειοψηφίας. Για δείξε και σε αυτά ευαισθησία"...

Εμείς δεν πρόκειται να αγνοήσουμε τις ευαισθησίες των Τουρκοκυπρίων. Ούτε θα κάνουμε πως δεν υπάρχει μια Τουρκοκυπριακή κοινότητα με τις δικές τις ευαισθησίες και ούτε θα ξεγελάσουμε τους εαυτούς μας κυνηγώντας μια φαντασίωση του τύπου "είμαστε όλοι Κύπριοι". Ούτε όμως θα σερβίρουμε τις πραγματικές ευαισθησίες αυτού του λαού στο τραπέζι των πολιτικών συμφερόντων των κυβερνώντων και των κομμάτων του συστήματος, είτε αυτά είναι καθαρά είτε λερωμένα.

Αυτός ο λαός σίγουρα θα βρει το δρόμο να επιλύσει τις δικές του αγωνίες και ανησυχίες, πιστεύοντας και πάλι στις δικές του δυνάμεις, και χωρίς να νιώθει δεσμευμένος και υποχρέωση σε κανένα...

Ο δρόμος για να επιτευχθεί αυτό δεν περνάει ούτε από αυτούς που καταχρούνται τις αγωνίες αυτού του λαού προς όφελος των δικών τους πολιτικών συμφερόντων, ούτε απ' αυτούς που αγνοούν πλήρως αυτές τις αγωνίες και δογματίζουν.

Υπάρχει ένας άλλος δρόμος και μεις αυτόν θα ακολουθήσουμε!

Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός

Ζούμε σε μια εποχή κρίσης, πολέμων και εξαθλίωσης, αλλά και αντίστασης και εξεγέρσεων. Ζούμε σε μια εποχή που θυμίζει έντονα τις αρχές του περασμένου αιώνα. Σύνορα ξανασχεδιάζονται, σφαίρες επιρροής ξαναδιαμορφώνονται. Και μέσα σε όλα αυτά εκατομμύρια απλοί άνθρωποι γίνονται τα θύματα των ληστρικών πολέμων και των σχεδιασμών των ιμπεριαλιστών. Η γειτονιά μας φλέγεται. Η Μέση Ανατολή είναι στο κέντρο όλων αυτών των εξελίξεων και των συγκρούσεων των μεγάλων δυνάμεων.

Η κρίση από οικονομική μετατρέπεται σε πολιτική. Σε πολλές χώρες αριστερά κόμματα αναλαμβάνουν την διακυβέρνηση για να προδώσουν τις προσδοκίες της εργατικής τάξης. Φασιστικά κόμματα ενισχύονται και απειλούν με νεα περίοδο σκοταδισμού την Ευρώπη. Στις ΗΠΑ εκλέγεται πρόεδρος ένας ακροδεξιός, ρατσιστής και σεξιστής μεγιστάνας του πλούτου.

Πολύς κόσμος διερωτάται γιατί συμβαίνουν όλα αυτά και δεν βρίσκει αξιόπιστες απαντήσεις. Ο Μαρξισμός, η θεωρία που είναι βασισμένη πάνω στο διαχωρισμό της κοινωνίας σε τάξεις, είναι η μόνη θεωρία που μπορεί να εξηγήσει όλα αυτά. Είναι η θεωρία που έχει να προτείνει και τις λύσεις προς το συμφέρον των απλών ανθρώπων, των από κάτω με στόχο την ανατροπή του καπιταλισμού, που γεννά τους πολέμους, τη φτώχια και τον ρατσισμό και τη δημιουργία μιας κοινωνίας της ειρήνης, της δημοκρατίας και της ευημερίας, το σοσιαλισμό.

Γι αυτά θα συζητήσουμε στο διήμερο που οργανώνουμε στη Λευκωσία στο θεατράκι πίσω από τα καλά καθούμενα απέναντι από την Φανερωμένη στις 18 κα 19 Νοέμβρη. Δηλώστε συμμετοχή.

Για επικοινωνία: τηλ: 99698503
email:wd@wd-ist.org, www.wd-ist.org

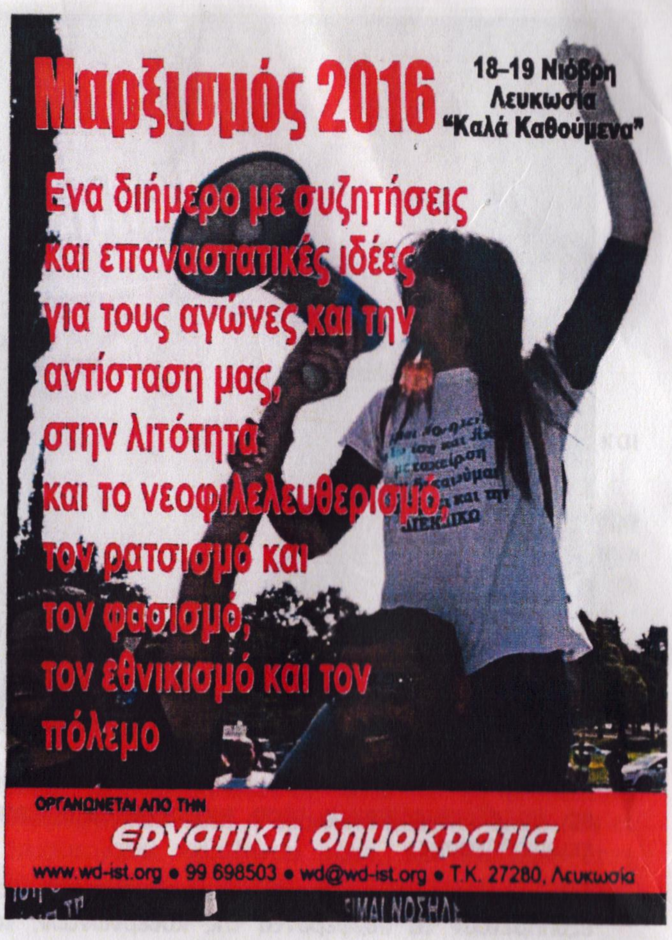

Πρόγραμμα

		6:00 μμ – 7:30 μμ	8:00 μμ – 9:30 μμ
Παρασκευή 18/11		**Η δίκη της Χρυσής Αυγής** πώς να σταματήσουμε τη φασιστική απειλή Ομιλητής: **Θανάσης Καμπαγιάννης**, συνήγορος Πολιτικής Αγωγής στη Δίκη της Χρυσής Αυγής	**Κυπριακό η ταξική διεθνιστική προοπτική για ειρήνη – επανένωση** Ομιλητές: **Νίκος Τριμικλινιώτης**, καθηγητής κοινωνιολογίας, συγγραφέας του βιβλίου «Η διαλεκτική του Εθνους Κράτους» **Ντίνος Αγιομαμίτης**, Εργατική Δημοκρατία
	4:00 μμ – 5:30 μμ	**6:00 μμ -7:30 μμ**	**8:00 μμ - 9:30 μμ**
Σάββατο 19/11	**Τουρκία: ο νεοσουλτάνος Ερτογάν και η εργατική αντίσταση** Ομιλήτρια: **Meltem Oral**, ηγετικό στέλεχος του DSIP Τουρκίας (Επαναστατικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα)	**Η αντίσταση στη Λιτότητα και τις περικοπές** Ομιλητές: **Γιώργος Πηχίδης**, εκπρόσωπος ΠΑΣΥΝΟ, **Αντώνης Σαρρής**, Δασοπόνος Συνδικαλιστής **Νικος Αγιομαμίτης**, Εργατική Δημοκρατία	**Τι Αριστερά θέλουμε** Ομιλητές: **Θανάσης Καμπαγιάννης Ντίνος Αγιομαμίτης**